

Anul 3,
Nr. 5,
mai 2014

Rădăcini

Revistă de istorie, cultură și tradiție locală
editată de Asociația PRO MEMORIA.
Scrisă de osiceni, despre osiceni, pentru osiceni

18086

Paul Aretzu

EDITORIAL

Hristos a înviat!

3

ISTORIE

Ion Paul Popescu	10 mai Ziua Regalității Române	6
Gheorghe Fugaru	„Tunarul“	7
Articol din ziarul „Romanațul“	Omagiu eroului Sblt. Mișu Coliopol	9
Ion Paul Popescu	„Să știți c-a murit creștin Brâncoveanu Constantin“	11

CULTURĂ

Nicolae Coande	Lucrarea vie a unui poet	15
Marian Drăghici	Scrisoare către P.S. Episcop Sebastian și răspunsul Episcopiei Slatinei și Romanațului, urmate de Cererea de binecuvântare	17
Marian Drăghici	Părintele Arsenie Boca, un ocrotitor al comunei Osica de Sus	19
Mihaela Calotă	Metamorfoze ale sufletului osicea	27

TRADIȚII

Ana Claudia Pîrvu	Paștele sau întoarcerea la esență	29
Bibiana Torcea	De Paști, la Osica	30

SEMNIFICAȚII

Preot Daniel Preda	Semnificația Paștelui	33
--------------------	-----------------------	----

POEZIE

Marian Drăghici	Sub un pom înflorit moartea nu are putere	34
-----------------	---	----

INOCENȚĂ

Armasoiu Andreea Monica	De ziua mea	35
Eva Maria Ilsia Musuret	Visul Evei Maria	35

PASIUNI

Ion Surdu	Familia de albine, o lume de basm	36
-----------	-----------------------------------	----

POEZIE

Nicolae Drăghici	Scrisoare din sat	38
------------------	-------------------	----

Mihai Vărzaru	AMINTIRI Amintiri mai vechi și mai noi (III)	39
Sorina Iacob	PROIECT Suveranele României, model de abnegație pentru poporul român	42
Sorina Iacob	MEMENTO Neuitare	43
Cristina Botez	CULTURĂ Corul Symbol, un simbol	45
Ana Claudia Pîrvu	MERIDIANE Fascinația Spaniei	47

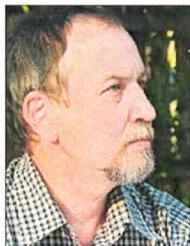
Director: Cristina Bacicu Botez
Secretar de redacție: Mihaela Calotă
Grafică și fotografie: Cristina Bacicu Botez
Tehnoredactare: Bogdan Cîmpeanu
Fotografiile de arhivă aparțin familiei Fugaru, familiei Coliopol,
familiei Vărzaru.
Revista Rădăcini este editată de Asociația PRO MEMORIA
în colaborare cu Primăria și Consiliul Local Osica de Sus.

Foto coperta 1 - Interior Mănăstirea Călui
Foto coperta 2 - Elevi ai Liceului Teoretic „Ion Gh. Roșca“
din Osica de Sus la Mănăstirea Brâncoveni
Foto coperta 3 - De hramul Sfântului Gheorghe
la biserică din Vlăduleni
Foto coperta 4 - Flori de cires

ISSN: 2285-0422

www.EdituraHoffman.com

Tel. Fax: 0249 460 218
0740 984 910

Hristos a înviat!

Paul Aretzu

Vorbeam cu un prieten despre sărbătorile creștine și îmi spunea că lui îi place mai mult Crăciunul, cu asprimea iernii și refugiu calduros al hainelor groase și al casei, cu ritualul tăierii porcului, cu damful țuiciei fierte, înnobilat cu piper și cuișoare, și cu tigaia sfârâind, cu multimea colindelor, cu Anul Nou care dă busna. Într-adevăr, iarna îți simți trupul. Celealte anotimpuri sunt mai mult ale sufletului. Paștele este însă cu totul altceva. În el se manifestă, laolaltă, teologia, ascetica și mistica. Paștele este transcendental, conținând Marele Post, apoi, o a doua Bună Vestire, cea a intrării în Ierusalim, omorârea (dar și crucificarea măntuitoare) și învierea Adevărului. Culme a ignoranței, mediocrul Pilat rămâne insensibil: „Atunci Pilat l-a zis: «Așadar, ești tu împărat?» Răspuns-a Iisus: «Tu o spui, că Eu sunt împărat. Eu pentru aceasta M-am născut, și pentru aceasta am venit pe lume: să mărturisesc pentru adevăr; tot cel ce este dintru adevăr ascultă glasul Meu». Pilat l-a zis: «Ce este adevărul?... »” (In.18, 37-38).

Nu poți să trăiești în Adevăr nespiritualizat. Mai aproape de Crăciun este Marta, mai aproape de Înviere este Maria. La fel, și în cazul celor doi fii, dintre care cel risipitor se întoarce, stârnind bucuria tatălui.

Paștele este o stare sufletească, izbucnită în momentul în care are loc, la începutul slujbei de Înviere, împărtășirea cu lumină. Dintr-o dată, de la lumânarea preotului se aprind mici lumânări ale credincioșilor, umplând curtea și pidvorul bisericii. Este începutul urcușului spre Lumina taborică, a Schimbării la față, a Rugului Aprins. Lumina înseamnă, în primul rând, libertate, puterea și voința de a o înțelege. Făcăile omenești se adună toate în oceanul de lumină care este Dumnezeu Treime. Precedăți de lumina lumânărilor primim în fața altarului Sfânta Euharistie care ne luminează interioritatea iconică, pentru că ni se spune: „Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângerele Meu rămâne întru Mine și Eu întru El” (In, 6, 56).

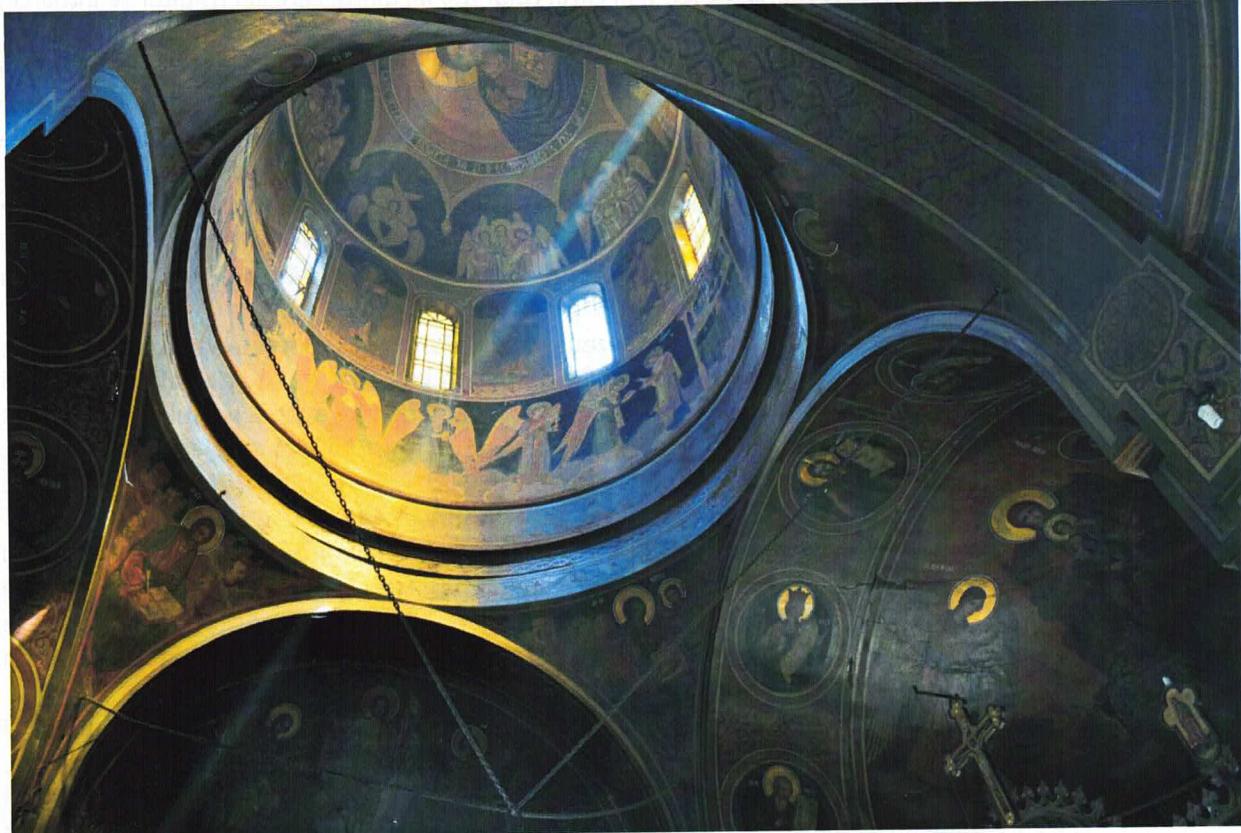
Minunea de a rămâne întru Dumnezeu și de a-l păstra pe Dumnezeu în tine o infăptuiește Paștele. Învierea se manifestă ca Prezență. Deși repetăm un ritual, de fiecare dată este o nouă trăire întru Duh. Mersul la biserică, participarea la slujbă, cântările, tinerea postului, lumina sunt irepetabile. Prin desființarea morții, Învierea înseamnă și transformarea trupului în Dumnezeu; tot altfel cum lemnul crucii nu mai e lemn, ci simbol măntuitor, cum scândura icoanei devine cale de rugăciune, cum preotul duhovnic este însotitorul care are misiunea de a ne duce în Rai.

În fond, omul este pus mereu în situația de a-și rezolva icoana din suflet (chipul lui Dumnezeu), pe care, după ce botezul a scos-o la lumină, ne întrecem în a o năclăi cu toate păcatele posibile. Urcușul, pe care ni-l dorim, este unul interior. Urcăm, prin rugăciuni și prin fapte, în adâncimea din mijlocul inimii noastre. De fapt, ne străduim să urcăm spre omenitatea pe care am primit-o la naștere.

Dimineața, la sfârșitul slujbei, puținii rămași în biserică, ne facem urări, ciocnim ouă și pornim, precedăți de lumina sfântă a lumânărilor, spre locuințe. După tradiție, se înconjoară casa, pentru a o închide în orizontul curăteniei, se trece prin camere, se stinge, apoi, de pragul de sus și se păstrează pentru momente grele. Dacă ai cu cine, se ciocnesc ouă și, după postul cel lung, se mănâncă puțin din darurile Domnului. O masă liniștită, înspre ziua, copleșită de lumină. Dacă ai casei dorm, sau nu sunt prezenți, această masă, mai mult spirituală, se poate lua și de unul singur, cu gândul la cei dragi. Este prilej de întoarcere cu amintirea în vremea copilăriei când, cu lăcomie

nevinovată, ne umflam cu ouă, ciocnind cu prietenii „pe luate și pe mâncate”. Așteptam cu nerăbdare ciorba, drobul și friptura de miel, precum și mormanul de prăjituri. Dar spiritul sărbătorii îl simțeam și atunci. Ne îmbrăcăm în haine noi, parcă nu atingeam pământul, ne înfiora și aerul, care avea altă desime.

Nu mi-au plăcut niciodată bisericile mari, care sunt mai mult pustii. Biserica de țară, comunitatea de credincioși care se cunosc și sunt devotați atrag întotdeauna și Harul. Iubesc bătrânii, bolnavii, dar și tinerii cu care mă întâlnesc în biserică. Îmi place muzica liturgică, în care vocea se conopește cu sensul credinței. Prin rarele și prețioasele momente de contemplație, chiar putem primi o audiență de Cel de Sus, care poate fi îmbrățișare de lumină. Ceea ce este o incontestabilă dovdă: Adevărat că a înviat!

10 MAI ZIUA REGALITĂȚII ROMÂNE

De cinci ani, 10 Mai – Ziua Regalității Române - zi cu o triplă semnificație în istoria noastră - este sărbătorită în cadrul unui Garden Party ce are loc în parcul Palatului Elisabeta, în prezența membrilor Familiei Regale și a mii de români.

În acest an, Familia Regală a avut 6000 de invitați din toată țara.

Sărbătoarea a debutat cu apariția membrilor Familiei Regale în balconul Palatului, de această dată ASR Principesa Moștenitoare Margareta, însorită de ASR Prințipele Radu al României, ASR Prințipele Nicolae și ASR Principesa Maria, cea mai mică dintre fiicele Regelui Mihai.

După intonarea Imnului Regal, în uralele mulțimii, membrii Familiei Regale au coborât în parcul Palatului unde timp de 45 de minute s-au întreținut cu invitații.

Către sfârșitul acestei minunate sărbători membrii Familiei Regale au reapărut în balconul Palatului în timp ce o escadrilă a Clubului Aviatic București, într-un zbor acrobatic a survolat de mai multe ori grădina Palatului Elisabeta.

Zeci de furnizori ai Familiei Regale au oferit invitaților băuturi și gustări alese.

Județul Olt a fost prezent la această manifestare cu o delegație de 28 de persoane din Slatina, Caracal, Balș și Osica de Sus, condusă de fostul deținut politic Ioan Paul Popescu, care este și președinte al filialei Olt a Asociației Alianța Națională pentru Restaurarea Monarhiei.

Între delegații comunei Osica de Sus s-au aflat profesorii Constantin Roșca de la Universitatea din Craiova și profesorul Ioan Talpoș de la Universitatea de Vest Timișoara. Aceștia au oferit Alteței Sale Regale Principesa Moștenitoare Margareta un exemplar din lucrarea intitulată "Pagini din istoria învățământului superior economic din România". În această carte se află un capitol dedicat contribuției pe care Familia Regală - începând cu Carol I și terminând cu Regele Mihai I - a avut-o în procesul de dezvoltare a învățământului superior economic din țara noastră. Cei doi profesori universitari sunt coordonatorii acestei monumentale lucrări, care și-a găsit loc meritat, în biblioteca regală.

„Tunarul“

Gheorghe Fugaru

Ilin Fugaru a participat la războiul pentru cucerirea independenței de stat, din 1877, ca artilerist, tunar.

Povestea lui avea să înceapă după primele bătălii purtate. Avea un mod inegalabil de a-și mânuia tunul, de a-și alege locul de lovire al obiectivului și a-l distrugă cu ușurință. Se spunea despre el că trimitea atât de precis loviturile, de parcă le punea cu mâna. În scurt timp, isprăvile lui au ajuns la urechile conducerii regimentului, care a dorit să îl cunoască. A făcut o bună impresie, iar părerea lui conta când se alegea o nouă poziție de tragere.

Atunci când era chemat, se spunea: "Să vină tunarul!". În acest mod "tunarul" a devenit renume. Nimeni nu îl mai spunea pe nume.

La sfârșitul războiului s-a întors acasă, dar renumele de "tunarul" l-au adus în sat cei care s-au mai întors.

Povestea o știi de la bunicul meu, după o discuție avută pe această temă cu fiul său cel mare, Năstase, care l-a întrebat mirat dacă au murit mulți din sat în război. Bunicul i-a răspuns "Ohoo, destui".

Pentru faptele sale a fost decorat și invitat de mai multe ori la diverse întruniri evocatoare ale județului Romanați.

Cea mai mare onoare ce i s-a făcut, a fost aceea de a fi invitat să facă parte din delegația județului la "Marea adunare națională de la Alba Iulia", de la 1 Decembrie 1918. Avea 67 de ani. Cu această ocazie a făcut o fotografie (document), pe care o am și o anexez.

La întoarcere, avea să se întâmpile ceva ce a creat o zicală celebră. Mai marii județului au cumpărat de la Alba Iulia o tiparită (tipografie), pe care au pus-o în trăsura lor, soțile său înfuriat foarte tare pe ei și le-au cerut să ia drăcia aia de la picioarele lor. Soluția au dat-o tot cucoanele, spunându-le să o pună în căruța în care erau invitații. Așa s-a făcut. Ajunși la Caracal, când au trecut podul peste pârâul "Gologan", s-a rupt roata la căruța. Vestea a fost preluată și transmisă sub expresia "S-a rupt carul prostimii.", iar timpul a transformat-o în "S-a rupt carul cu proști".

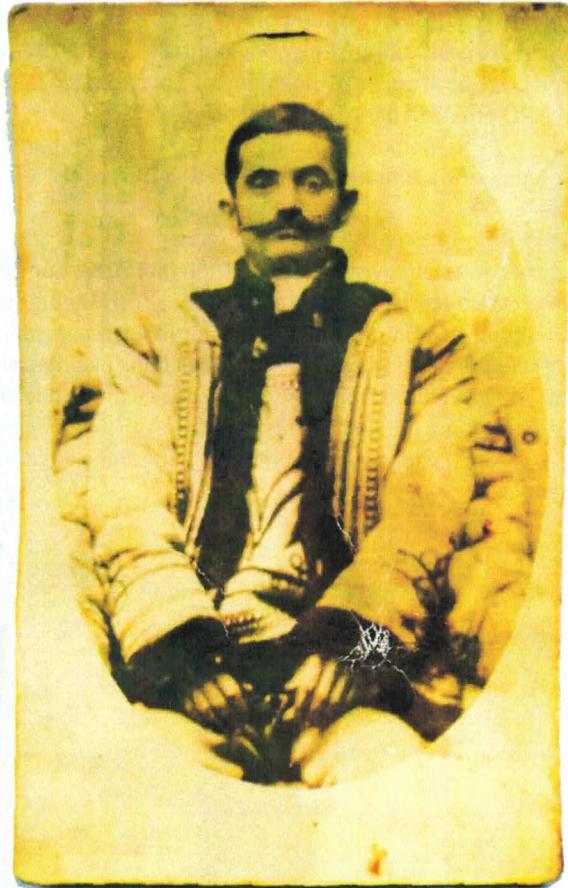
Istoria fotografiei o cunosc de la bunica mea. Fotografia a fost dată de către "tunar" cuscrului său tatăl bunicii, Ioniță Iacob din Șopârlița, la cererea acestuia, în jurul anului 1925.

Scrisul de pe verso este al tatălui meu, Fugaru Dumitru, cunoscut "curcă". Înrămată, fotografia a stat ca tablou în casa părinților bunicii, până după moartea acestora, când a fost adusă la ei acasă, la Osica și pusă lângă icoana din casă.

"Tunarul" a avut patru copii: Mihai bunicul meu, Marin (din Mărculești), Dumitru și Maria, căsătorită cu Ilie Ciochină cunoscut "dilică".

Bunicul meu Mihai Fugaru, cunoscut "Ioniță", fiul cel mare al 'Tunarului' s-a născut la 6 Noiembrie 1879. La data respectivă, tatăl său, Ilin Fugaru avea 28 de ani (se născuse în 1851), iar mama sa, Maria 20 de ani (născuta în 1859).

"Tunarul" a locuit în casă în care stă acum familia lui Ioan Zbanca, unde este fântâna de pe partea stângă, din Medinti. Pe tatăl tunarului îl chama Dinu și era născut în jurul anului 1823 și se presupune că a murit în jurul anul 1905.

Despre ei, bunicul spunea că bunicul său era un om sfătos, respectat, vestit pentru glumele sale cu tâlc. Cât despre tatăl său "tunarul", avea o minte foarte isteață, găsea rezolvări cu ușurință la problemele ivite, legă ușor prietenii și le păstra.

De la ei, bunicul meu Mihai Fugaru cunoștea foarte multe amănunte despre forma și viața satului, pe care le-am discutat împreună.

În lista eroilor din al doilea război mondial sunt doi nepoți ai tunarului. Fugaru M. Marin, fratele mai mic al tatălui și Fugaru M. Nicolae, soțul Tilei, fiul lui Marin Fugaru din Mărculești.

În primul război mondial la care a participat și bunicul meu, au murit șase de "Fugaru" al căror nume se găsesc înscrise în monumentul eroilor din sat.

La al doilea război mondial a participat și tatăl meu, întorcându-se după prizonierat, în iulie 1947, când l-am văzut pentru prima dată.

În memoria bravului meu străbunic "tunarul" am scris aceste rânduri sperând ca într-o viitoare monografie a comunei să se amintească despre el.

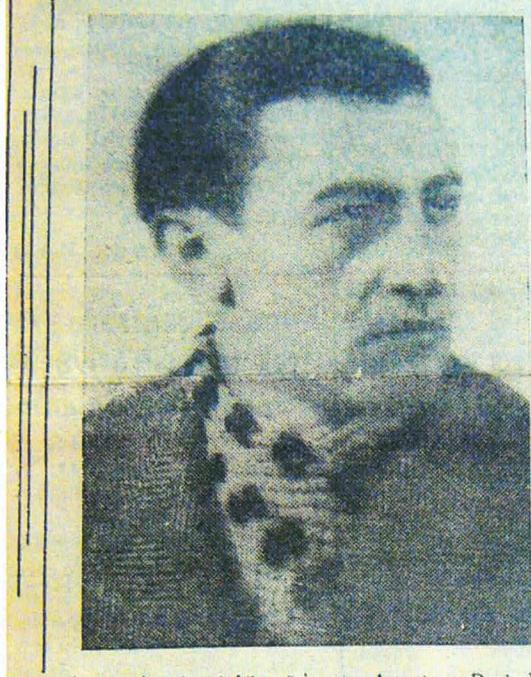
P.S. În revista "Rădăcini" din mai 2013, domnul colonel Ion Surdu scrie un necrolog prin care este marcată trecerea în neființă a celui ce a fost Gheorghe Ciocină, cunoscut drept Gheorghe al lui "dilică". Îi mulțumesc mult pentru aceasta, dar mai trebuie adăugat ceva: Nea Gheorghe era nepotul "tunarului", a fost fiul singurei sale fiice, Maria, sora bunicului meu și vărul tatălui meu. Inteligența lui nativă este aceeași ca a "tunarului" despre care îmi vorbea cu multă pasiune bunicul meu. Cât despre dorința lui de a merge la Alba Iulia, era o chemare a săngelui.

Cu respect, strănepot al "tunarului", Gheorghe Fugaru, născut la 4 Noiembrie 1940 în Osica de Sus, în casa bunicului meu.

*Prin amabilitatea profesorului Ion D. Tâlvănoiu
ne-a parvenit acest articol
din ziarul „ROMANATUL“. Îi mulțumim! (redacția)*

Omagiu Eroului Sublt. MIȘU COLIOPOL

Cât îi spreciu peii, pentru vitejască lui conduită, se poate vedea din Iștăul că, în cele cîteva luni depe front, el capătă: Coroana României cu spade și panglică de Virtute militară, Steaua României, Crucea de Fier, oferita de către Comandamentul german, care avusese dese ocazii să-i aprecieze și în cele din urmă, suprema distincție, crucea Mihai Viteazul!

Medicul șef al Spitalului de răsboi german 1/606 se adresează fatului:

„Am tristă misiune de a vă anunța că fiul d-v Sublt. Coliopol Mihai, care la 16. I. 942 a fost adus în Spital, la 25. I. 942 ore 20, a decedat.

„Cu tot ajutorul și cu toată stărtările corpului medical, de sine în viață, nu s'a putut fi salvat”.

„Fiul d-v a fost înmormânat la 27. I. 942 în Cimitirul Eroilor Germani, cu toate onorurile rituale cuvenite”. Etc.

In fața unor asilă de exponenți de arăzătoare dragoste pentru Țară și de sublimă abnegație, solemn, ne descoperin fața memoriei acestui brav și brav!

Omagiu lui și recunoa-

Reproducem din ziarul „Viața“ cu data de 20 Martie 1942:

„În dimineața zilei de 9 Ianuarie, Reg. de Călărași (e vorba de bravul nostru Regiment 2) se află în contact cu inamicul. Călărașii romani dețin cota 101,3, cotă ce prezintă, atât pentru români, cât și pentru inamic, o mare importanță. Ea deschide drumul spre peninsula Kerci, obiectiv principal pentru viitoarele operațiuni ce sunt în curs de pregătire... La flancul stâng se găsește escadronul 3, de sub comanda căpitanului Chirică. Deși atacat prin surprindere, căpitanul Chirică reușește, datorită eroismului soldaților săi, să oprească puhoiul armatelor bolșevice, care veneau cu o furie de neînchipuit,

„Dându-și seama de gravitatea situației, deoarece în acest loc rușii au aruncat în luptă aproape 3 regimenter susținute de companii de mitraliere și branduri, Căp. Chirică raportează de urgență situația, la postul de comandă al Regimentului.

„Colonelul Hristea orientându-se asupra greutăților prin care trebuie să treacă Escadronul 3, ordonă maiorului Trotin, comandantul Escadronului de artilerie "să deschidă focul asupra rușilor, ce se regrupau după insuccesul primului atac. Deși Escadronul maiorului Trotin își îndeplinește pe deplin misiunea, totuși bolșevicii pornesc din nou la atac. Întreg câmpul este acoperit de trupe bolșevice. Printr'un îndrăsnet atac dat de căp. Chirică, înaintarea este oprită o clipă.

...

Pentru moment se părea ca rușii nu vor mai ataca, dar după o jumătate de oră, dansul ucigător începe cu o mai mare violență".

„Colonelul Hristea văzând că situația devine din ce în ce mai grea pentru căp. Chirică, ordonă SUBLT. COLIOPOL, care până la această misiune dovedise că merită cu prisosință distincțiile Mihai Viteazul și Crucea de Fier la care fusese propus, să plece cu escadronul de mitraliere, pentru a face legătura cu Escadronul 3. Deși misiunea încredințată era din cele mai periculoase, totuși sublt. Coliopol pleacă în executarea ordinului.

„Cu un efort supraomenesc, sublt. Coliopol face legătura cu formația înaintată. Ostașii Escadronului 3 văzând pe camarazii lor sosind, pornesc la un mare atac. Cei doi comandanți sunt în frunte. Sublt. Coliopol se prăbușește rănit, lovit în cap de două gloanțe. Atacul reușește, dar rezultatul nu va fi de lungă durată".

Mai departe ziarul arată cum sectorul, atacat de două divizii și două batalioane motorizate, isbutește în cele din urmă, printre un atac plin de avânt, să distrugă năvala vrășmașului, grație eroismului călărașilor conduși de Colonelul Hristea, Căpitanul Chirică, Locot. Niculescu, Căpitanul Lică. Glorie și onoare deplină tuturor acestor eroi.

* * *

Sublt. Coliopol, singurul fiu al d-lui Tache Coliopol, mare industriaș și proprietar din com. Vlăduleni, s'a născut în anul 1911. Cursul primar, liceul și comerțul superior le-a făcut la Craiova, apoi și-a obținut în mod strălucit licența, la Academia Comercială din Anvers.

Inteligent, activ, serios, modest. Înzestrat cu o fire extrem de îndatoritoare, se poale spune fără greș, că rar se întâmplă ca un Tânăr, deabia angajat în freamătușul vieții, să-și poată cuceri o perfectă unanimitate de simpatii și de elogioase aprecieri, asemenea lui.

În cadrele oștirii, era cel mai bun camarad : inimios, devotat, iubit de soldații lui, în mijlocul căroră îi plăcea să ducă viață intimă și plină de bunătate, generos și larg în a-i ajuta oricând, cu orice-i sta în putință.

Cât îl apreciau șefii, pentru vitejeasca lui conduită, se poate vedea din faptul că, în cele câteva luni de pe front, el capătă: *Coroana României cu spade și panglica de Virtute Militară, Steaua României, Crucea de Fier, oferită de către Comandamentul german, care avusese dese ocazii să-i aprecieze și în cele din urmă, suprema distincție, crucea Mihai Viteazul!*

Medicul șef al Spitalului de răsboi german 1/606 se adresează tatălui:

„Am trista misiune de a vă anunța că fiul d-v Sublt Coliopol Mihai, care la 16.I.942 a fost adus în Spital, la 25.I.942 orele 20, a decedat.

„Cu tot ajutorul și cu toate sforțările corpului medical, de a-l ține în viață, nu s'a putut să fie salvat".

„Fiul d-v a fost înmormântat la 27.I.942 în Cimitirul Eroilor Germani, cu toate onorurile militare cuvenite". Etc.

În fața unor astfel de exemple de arzătoare dragoste pentru Țară și de sublimă abnegație, solemn, ne descoperim în fața memoriei acestui brav între bravi.

Omagiu lui și recunoștință eternă. Mișu Coliopol, copilul acestui județ, va rămâne deapăruri o năzuință sfântă, a oricărui Tânăr românășean. Respectuos și ne descoperim în fața durerei părinților care au avut cinstea să dea ființă și creștere acestui exemplu de elită.

„ROMANAȚUL”.

Cu mama, Susana Coliopol

1920 - Cu părinții și surorile Getta și Ileana

Portretul domnitorului Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii – Constantin, Ștefan, Radu și Matei – decapitați la Constantinopol în 1714 (gravură de Petrus Uberti – Venetia – 1718).

„Să știți c-a murit creștin Brâncoveanu Constantin“

Ioan Paul Popescu

Constantin Brâncoveanu s-a născut la 15 august 1654. Tatăl său, Papa Brâncoveanu, descendental boierilor Craiovești, la rândul lor urmași ai Basarabilor, a fost ucis de seimenii¹ răsculați după moartea lui Matei Basarab în 1655, când Constantin avea doar un an. Papa Brâncoveanu a fost înmormântat în Mitropolia Bucureștilor, dar mai târziu rămășițele lui pământești au fost aduse la Mănăstirea Brâncoveni, unde se află și astăzi.

Mama sa – Stanca – era fata postelnicului² Cantacuzino, familie de viață împărătească, al cărei blazon era vulturul bicefal. Ea murit pe când fiul ei Constantin era Domn. Este înmormântată în Mănăstirea Brâncoveni alături de soțul ei, Papa Brâncoveanu.

Educația lui Constantin a fost încredințată de mama sa, Stanca, fraților ei, Constantin Cantacuzino stolnicul³, Mihai Cantacuzino, mare „spătar”⁴ și Șerban Vodă Cantacuzino. „Sub îndrumarea acestor mari cărturari, recunoscuți ca atare în tot sud – estul Europei, Constantin Brâncoveanu a început să învețe cu dascăli rămași anonimi, dar desigur aleși cu grijă de cărturarul neamului, Constantin Stolnicul. De la ei a dobândit cunoștințe de limbă greacă, turcă, slavonă, noțiuni de limbă latină și a fost initiat în „cele șapte arte liberale”. Pe această cale, sub privirea atentă a stolnicului și a marelui spătar, a progresat rapid, ajungând, dacă este judecat după cele știute și făptuite, să fie la nivelul contemporanilor absolvenți de colegii străine”⁵.

La 18 ani Constantin Brâncoveanu se căsătorește cu Maria, nepoata lui Antonie – Vodă din Popești și intră în cariera slujbelor țării. Dacă în 1674 este al doilea postelnic, urcând treaptă după treaptă, ajunge în 1687 mare logofăt⁶ al Țării Românești.

A fost ales Domn la 29 octombrie 1688, după moartea lui Șerban Vodă Cantacuzino, când „partida boierească din țară condusă de postelnicul Cantacuzino, temându-se de a nu se impune de la Poartă un domn strain, alese pe Constantin Brâncoveanu”⁷

Se spune că ar fi primit cu lacrimi domnia considerând-o un „jug” și zicând: „aceasta nu aş fi poftit... căci ca un domn eram la casa mea”⁸

În momentul în care a devenit Domn, Țara Românească se afla sub tirul a trei mari imperii: la sud Imperiul Otoman, la est, Imperiul țarist al Rusiei iar la nord, austriecii.

A fost nevoie de mult tact și de o diplomație abilă pentru a păstra echilibrul necesar țării în condițiile confruntării permanente între cele trei imperii.

Iar Constantin Brâncoveanu a reușit: când cu bani, când cu abilitate diplomatică, când cu intervenții ferme. „Politica lui șovăitoare, dar foarte dibace, a făcut dintr-ânsul un domn mare. S-a dat când cu nemții, când cu turcii, după cum, în acel sfârșit de veac sufla în războaie, vântul norocului înspre unii sau înspre alții.”⁹

Brâncoveanu a dus fără primejdii o politică duplicitară până când cearta dintre Carol al XII-lea și Petru cel Mare „mutându-și deodata câmpul de luptă la granițele țării lui, îi dezvăluind pericol pe care nu-l bănuise, nici el, nici nimenei de altfel, de pe urma căruia trebuia să-și piardă tronul și viața”.¹⁰

1. seimeni - soldați în soldă (mercenari) aflați în slujba Domnitorului

2. Postelnic - ministrul de externe

3. Stolnic - administratorul cămărilor de alimente ale Domnitorului

4. Spătar - comandanțul armatei, ministru de război

5. Mihai Dem. Sturdza - „Familiale boierești din Moldova și Țara Românească”, vol II, Editura Simetria, 2011 pag.269

6. Logofăt - șeful cancelariei domnești adică secretarul Domnitorului

7. Mihai Dem Sturdza - Opera citată pag. 259

8. Mihai Dem. Sturdza - Opera citată pag. 259

9. C. Gane - „Trecute vieți de doamne și domnițe” vol. II, Editura Junimea 1972, pag. 65

10. C. Gane - Opera citată pag.66

Până la intrarea în scenă a rușilor lui Petru cel Mare, Brâncoveanu” avusese o viață relativ liniștită. Se putuse ocupa de problemele culturale, de zidirea lăcașurilor lui și de fericirea celor 11 copii, cărora le dăduse o educație deosebită.”¹¹

Sub Constantin Brâncoveanu timp de 25 de ani, în țară a fost pace, liniște și prosperitate economică. Scăpați de prea dese jafuri, românii au îndrăznit să iasă din bordeie și să construiască locuințe deasupra pământului. Suprafețele agricole au crescut semnificativ ca urmare a tăierilor masive de păduri. Țara Românească devenise principalul furnizor de grâne către Imperiul Otoman. Sub domnia sa s-a construit atât de mult, încât istoria a cunoscut un “stil brâncovenesc” în construcții. El a fost și “un Mecena al culturii timpului său”¹²

Total a mers foarte bine atâta vreme cât Brâncoveanu a putut colabora cu rudele sale pe linie maternă - Cantacuzinii. Ani de-a rândul acestia s-au bucurat de mari dregeștorii oferite de Domnitor.

Lacomi, ariviști și însetati de putere, Cantacuzinii, stimulați de Domnitor dar și bine supravegheata, înțelegând că nu-l pot manipula, au trecut la acțiuni potrivnice.

O parte dintre boierii țării, în frunte cu spătarul Toma Cantacuzino, generalul armatei, au trecut în lagărul țarului Petru, care i-a primit cu brațele deschise și le-a dat un ajutor de 12000 de oameni cu care aceștia au prădat Brăila (pe-atunci cetate turcească).

Acest gest de trădare l-a înfuriat pe Constantin Brâncoveanu care a retras întregul sprijin pe care îl accordase rușilor. În absența acestui sprijin (era vorba de aprovizionarea armatei rusești) Petru cel Mare a pierdut bătălia de la Străulești (1711) și a încheiat cu turcii o pace rușinoasă.

La ura țarului s-a adăugat ura sultanului care “niciodată n-a vrut să credă că fuga lui Toma spătarul și a boierilor săi avusese loc fără știrea lui Brâncoveanu. Pieirea lui fu hotărâtă de pe atunci, și, dacă s-au tărgănat lucrurile încă trei ani, pricina fu că Poarta, care pregătea o atât de groaznică răzbunare, voia să aibă întâi în mâna toate dovezile nenumăratelor trădări ale acestui domn”¹³

Spre primăvara anului 1714, un medic levantin, care petrecuse câțiva ani la curtea lui Constantin Brâncoveanu a aflat întâmplător că: “Valahbejul (domnitorul valah) a fost declarat rebel și că, după ce i se vor confisca averile, va fi dus la Stambul cu toată familia sa”¹⁴

Acest doctor a avut grija ca informația să ajungă la Domnitor dar fără a-și dezvăluui numele. Brâncoveanu a rupt scrisoarea spunând: “Ducă-se dracului cobitor de vești rele”¹⁵

Cu instinctul ei femeiesc soția domni-torului, Maria, l-a sfătuit să plece la Târgoviște pentru a fi mai aproape de granița Ardealului decât de Giurgiu (pe atunci cetate turcească de supraveghere a Țării Românești).

Domnitorul nu a ascultat-o.

Ne aflăm în Săptămâna Patimilor, (marți) când spre seară, sosesc la București câteva sute de turci conduși de un vechi prieten al Domnitorului (Mustafa Aga) care transmisse că se află în drum spre Hotin. Miercuri de dimineață, Mustafa Aga sosi la curtea lui Brâncoveanu și-i spuse “luând o înfățișare măhnită, că-i pare rău, ca vechi prieten ce-i este, să-i aducă o știre rea, dar fiind voința padishahului și deci a lui Alah, beiul trebuie să se supuie”.¹⁶ Și capugiul Mustafa Aga punând pe umărul Domnitorului năframa de mătase neagră spuse: “Mazâl!”

Brâncoveanu a fost arestat cu întreaga lui familie. În Vinerea Mare i s-a comunicat că “trebuie să se gătească de drum”. Seară a pornit convoiul domnesc către Stambul. Noul domn, Ștefan Cantacuzino, într-un gest fariseistic a coborât scările palatului pentru a-l conduce pe mazâl la caretă. Foarte liniștit, Brâncoveanu îi spuse: “Finule Ștefan, dacă aceste nenorociri sunt de la Dumnezeu pentru păcatele mele, facă-se voia Lui. Însă, dacă sunt fructul răutății omenești, Dumnezeu să ierte pe dușmanii mei, dar păzească-se ei de mâna răzbunătoare a dreptății cerești”¹⁷

11. Mihai Dem. Sturdza - Opera citată, pag. 260

12. Mihai Dem Sturdza - Opera citată, pag.261

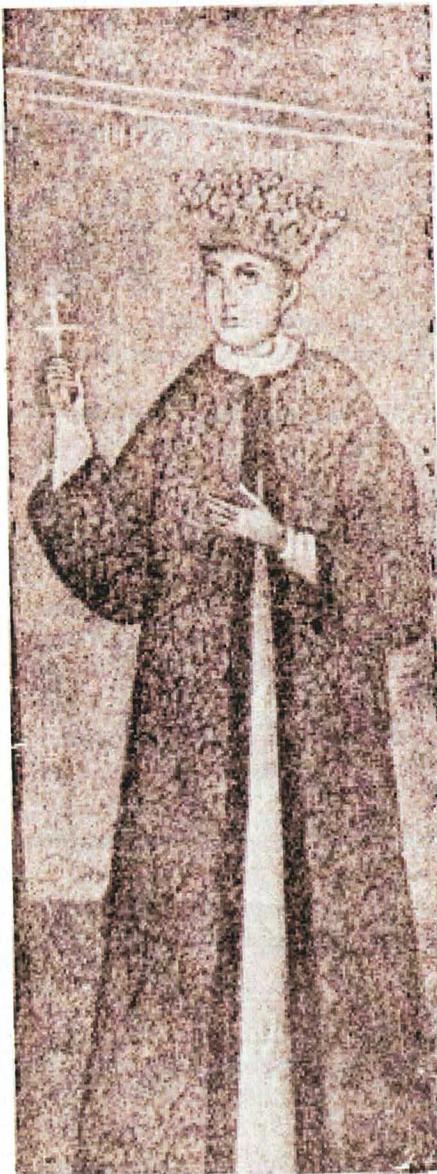
13. C. Gane - Opera citată, pag.76

14. C. Gane - Opera citată pag.78

15. C. Gane - Opera citată pag.79

16. C. Gane- Opera citată pag.80

17. C. Gane- Opera citată pag.84

Doamna Maria Brâncoveanu

Drumul către Stambul a durat trei săptămâni. Brâncoveanu și familia lui au ajuns în vestita încisoare Edicule. Curând a început tortura pentru a-l face pe dominitor să mărturisească ce avere are și în ce țări are banii depuși. Caznele au durat trei luni: "fier roșu pe piept și cercuri în jurul capului". I s-a cerut Voievodului în schimbul vietii să renunțe la creștinism, să se turcească.

Constantin Brâncoveanu a refuzat categoric. Ca urmare a acestui refuz, în ziua de 15 august 1714, cei 4 feciori și cu ginerele Enache Văcărescu au fost aduși "dezbrăcați la cămașe în fața seraiului". În prezența gădelui, voievodul le spuse fiilor săi: "Fiți viteji fetii mei. Am pierdut tot ce-am avut, măcar sufletele să ni le mântuim".¹⁸

Primul a căzut capul lui lui Enache Văcărescu. Au urmat pe rând capetele celor patru feciori ai voievodului, Constantin, Ștefăniță, Radu și Matei (Matei avea doar 14 ani).

Sosindu-i vremea, Brâncoveanu a îngenunchiat și "și-a plecat singur capul sub sabie. Când lovi călăul, capul rămas spânzurat de trup".¹⁹

Înfipte în suliți, cele 6 capete au fost plimbate pe străzile Stambulului. Trupurile au fost aruncate în mare.

Nu se știe cum, dar trupurile descăpătante au fost culese din mare și înmormântate pe ascuns la Halki, o insulă în Marea Marmara.

Doamna Maria, soția voievodului, a rămas prizonieră la turci până în anul 1717, când a reușit să revină în țară, unde "cu toții o așteptau", zic contemporanii, "cu o afectuoasă venerație".²⁰

Aprigă femeie, Doamna Maria, după ce a reușit să recupereze în parte averile nedescoperite de turci, a adus pe ascuns la București rămășițele pământești ale Voievodului și tot pe ascuns le-a înhumat în Biserica Sfântul Gheorghe, ctitorită de tatăl și soțul ei. Ca urmare a faptului că această reînhumare s-a făcut pe ascuns, lespeda care încide mormântul nu poartă nici o inscripție. În schimb este luminată de o splendidă candelă din argint care poartă o foarte discretă inscripție: "Această candelă luminează unde odihnesc oasele fericitului Domn Constantin Brâncoveanu Basarab Voievod și iaște făcută de Doamna Măriei - sale, Maria, care și Măria - Sa nădăduiește în Domnul, aici să i se odihnească oasele. Iunie, 12 zile, leat 7228 (1720)".²¹

Timp de 200 de ani nu s-a știut că Vodă Brâncoveanu își are mormântul în centrul Bucureștiului, chiar foarte aproape de Curtea-i Domnească ce s-a aflat pe malul stâng al Dâmboviței.

Doamna Maria a murit în decembrie 1729 și a fost înmormântată de nepotul ei Constantin alături de Voievod, în același mormânt din Biserica Sfântul Gheorghe.

Am scris acest articol în anul 2014 când se împlinesc 300 de ani de la tragedia îndurată de familia Voievodului care, alături de feciorii lui, poartă azi lumina sfînteniei și ne sunt model de conduită creștină. Balada populară încchinată Domnitorului – Martir, se încheie astfel:

"Să știi c-a murit creștin
Brâncoveanu Constantin"

18. C. Gane- Opera citată pag.86

19. C. Gane- Opera citată pag.87

20. C. Gane- Opera citată pag.90

Lucrarea vie a unui poet

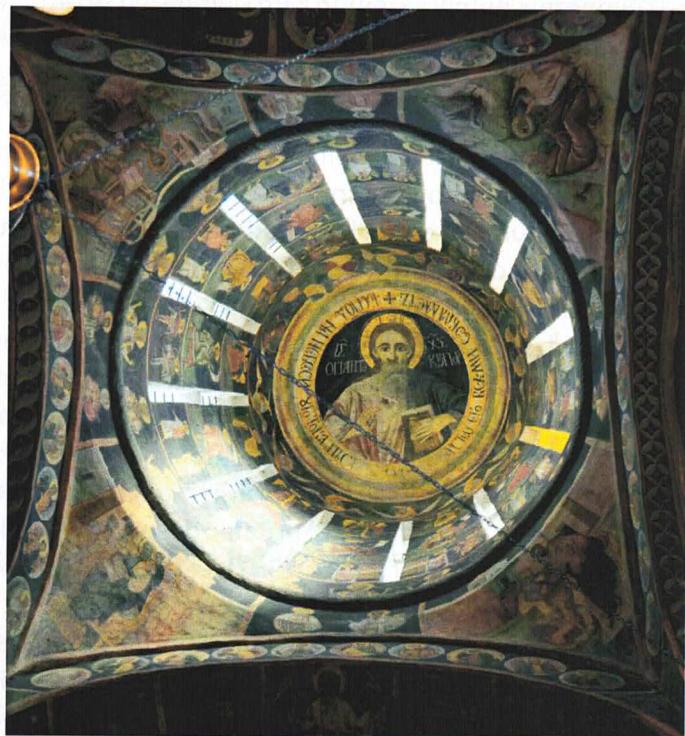
Nicolae Coande

Filozoful și matematicianul britanic A. N. Whitehead, pentru care limitarea lui Dumnezeu este chiar bunătatea sa, consideră că „lumea trăiește prin întruparea lui Dumnezeu în ea însăși... el este elementul de legătură în lume”, chiar dacă știm, cu tradiția Bisericii, că „Împărăția e mai bogată decât lumea, mai încăpătoare decât ea.” („Religia în formare”, Ed. Herald, 2010).

Bine, bine, dar ce este Lumea și de ce ar refuza-o Domnul, din moment ce ea este Templul său, locul, cum spun isihăștii despre inimă? (Olivier Clément, „Iisus, pământul celor vii”, Ed. Curtea Veche, 2010). Pavel Florenski ne atenționează și el că „această lume este o semi-ființă veșnic schimbătoare”, iar după cădere aceasta a devenit „abuzivă” (termenul ultim îi aparține lui Clément); totuși, pentru Olivier Clément, frumusețea ei nu a dispărut, însă a devenit „ambiguă”. Dar ce poate semnifica această ambiguitate? Să vedem cum răspunde Whithead la întrebările care vizează un soi de estetică a Creației, mai degrabă decât o etică propusă ca fundament al acesteia.

Pentru el, „Dumnezeu este tovarășul de suferință care înțelege”, chiar dacă admite că nu se poate opune în totalitate răului din lume, acesta definit ca un dezacord față de armonia și intensitatea cu care el lucrează pentru frumusețea lumii. Ne amintim de felul în care definește Andrei Plesu Întruparea: „pe cetea unei ireversibile întâlniri.” („Parbolele lui Iisus”, Ed. Humanitas, 2012), dar să nu-l părăsim pe Whitehead: „Fără el, nu ar putea exista lumea, fiindcă nu ar putea exista justificarea realității... El nu este lumea, ci valorizarea lumii.” Filozofii procesualiști ca Whitehead și Griffin afirmă că Dumnezeu maximizează neîncetat posibilitățile lumii finite create, intensificând armonia și intensitatea cu fiecare prilej prezent, pregătind astfel posibilități mai mari de armonie și intensitate pentru viitor. Cu alte cuvinte, își „influențează” creaturile, nu e deloc pasiv, absent, însă nu le poate controla ca un Judecător ființele corupte.

Pentru Clément, „Dumnezeu nu are un afară, el îl face să apară, provoacă o *diastema*, o distanțare, o alteritate, nu prin loc, ci prin natură, permite apariția unei realități cu totul alta, printr-un proces pe care mistica iudaică îl numește *ṭimṭum – o kenosis* (golire).” (op.citată).

Mănăstirea Călui - Bolta

Așadar, o *creație autonomă în ființă, justificarea și responsabilitatea ei* (P. Florenski, în O. Clément, op. citată). Numai că Whitehead crede că „Unitatea de operații conceptuale a lui Dumnezeu e un act creator liber neîngrădit prin vreo raportare la desfășurarea particulară a lucrurilor.” Așadar, imanența lui Dumnezeu în raport cu lumea poate fi la fel de evidentă precum imanența lumii în raport cu Dumnezeu, numai că felul în care Dumnezeu se retrage din lumea creată ține de natura sa di-polară: el posedă, conform lui Whitehead, o natură primordială și una derivată: „Natura conceptuală a lui Dumnezeu este neschimbătoare, prin rațiunea deplinătății sale finale. Însă natura sa derivată rezultă din progresarea creațoare a lumii.”

Acel Dumnezeu definit ulterior drept conducător imperial, personificare a energiei morale și a unui principiu filozofic ultim, a câștigat, în viziunea și politica Bisericii, bătălia cu scurta „viziune galileeană a umilinței” (Whitehead), așa cum a apărut ea în persoana lui Iisus Hristos. În această ordine, există o sugestie care nu se potrivește cu niciuna dintre liniile principale de gândire care favorizează figura unui Tată opresiv, înpăimântător și răzbunător. Respectiva sugestie, spune Whitehead, se axează asupra elementelor blânde din lume. Ele lucrează încet și în liniște, prin iubire. Țelul lor este imediatețea unei împărații care nu e din lumea aceasta, iar iubirea se cunoaște prin aceea că nu domnește, nu domină și nu e nemîșcată. Nu stă deasupra tuturor, poruncind, nu privește în viitor – își găsește propria răsplătă în prezentul imediat. *Acum* este mai important decât *altădată*. Cei care ne presează cu viitorul (sau cu viitorurile) sunt cei care fac jocul Adversarului: graba este de la Diavol.

Ceea ce spune filozoful britanic despre aceste elemente ale blândeții simțise și Wittgenstein. În „Însemnări postume” (1914-1951), el notează: „În Evanghelii – așa mi se pare – totul e mai firesc, mai simplu. Acolo sunt colibe; la Pavel, o biserică. Acolo toți oamenii sunt egali și Dumnezeu însuși este un om; la Pavel există ceva de felul unei ierarhii; demnități, slujbe.”

Pentru O. Clément, a trăi în Hristos înseamnă tocmai a scăpa de „propria individualitate închisă”, a deveni „pur și simplu comuniune”. Gândirea-voință a lui Dumnezeu (Clément) este nu doar inteligența de arhitect care i se atribuie, ci ceva mai mult: „*lucrarea viei a unui poet*”, unde înțelesul expresiei e dat de verbul ebraic *bara* (a crea), rezervat numai lui Dumnezeu, și care se opune oricărui lucru *fabricat, construit*. Întâlnirea cu Cel Înviat este pentru cei cărora Hristos li s-a arătat un eveniment major al creștinismului, în orice caz ceva mult mai important decât o afirmă Bultmann și post-bultmaniennii pentru care faptul ca atare este un fel de „*reanimare intramundană*”. În slăbirea acestei credințe stă reculul creștinismului și al credinței în viața veșnică, în tipul de accedie religioasă în care a căzut omul contemporan care nu mai crede în Mântuire și nici în puterea lui Dumnezeu de a proteja lumea. Ori, tocmai contrariul îl afirmă Whitehead, atunci când ne spune că „Dumnezeu protejează lumea pe măsură ce aceasta trece în imanența propriei sale vieți”. Are grija să nu se piardă nimic din ceea ce trebuie protejat, iar asta o face cu blândețea pe care și-o doresc inclusiv filozofi ca Vattimo sau Rorty.

E-adevărat, câteodată filozofii se comportă asemenea unor spirite care ar dori să descopere o eroare în raționamentul sau în faptele lui Dumnezeu. Numai că tot un filozof, același Whitehead, ne propune un unghi surprinzător de vedere asupra spectacolului divin: „Roul lui Dumnezeu nu este lupta împotriva forței productive cu forță productivă, lupta împotriva forței distructive cu forță distructivă, ci rezidă în operația îngăduitoare a raționalității covârșitoare a propriei sale armonizări conceptuale. El nu creează lumea, el o protejează; sau, mai exact, el este poetul lumii, călăuzind-o cu o blândă îngăduință, după propria sa viziune a adevărului, frumuseții și binelui.”

Faptul că nu înțelegem totdeauna această viziune ține de „competența noastră interioară”, ca și de puterea de pătrundere a fiecăruia. În fond, lumea este un poem care poate fi citit de fiecare, după propriul său alfabet și nivel de înțelegere.

Scrisoare către P.S.Episcop Sebastian și răspunsul Episcopiei Slatinei și Romanaților, urmate de Cererea de binecuvântare

18 decembrie 2013,
17 martie 2014,
București

PreaSfințite Părinte Episcop Sebastian,

Cu adâncă evlavie și smerită plecăciune, revin și supun atenției PreaSfinției Voastre textul alăturat.

Nu știu exact ce este, imn, colind, acatist, rugăciune, memoriu – sau toate la un loc. Nu știu sigur ce este, dar știu bine cum este: încărcat de speranță, preaplin de iubire pentru osicenii mei, vii și adormiți, atârnători ai binecuvântării PreaSfinției Voastre!

L-am scris din prinosul bucuriei unei inimi curățite – nu îndeajuns, căci sunt nevrednic –, încredințându-mă în toate Voii lui Hristos, după aproape o viață de rătăciri și ani de căutări, prin lecturi și, în cele din urmă, pelerinaje cu Rugăciunea lui Iisus la sfinte mănăstiri.

PreaSfințite Părinte,

De parastasul Părintelui Arsenie Boca, din 28 noiembrie 2013, am împărtășit printr-un email ideea inițiativei propuse aici, unei enoriașe de vază și de bază în Osica, spre a testa, dată fiind importanța și anvergura propunerii, „spiritul locului”.

Reproduc fără comentarii răspunsul primit pe mail:

„Ideeia de a avea Osica un ocrotitor în rândul sfinților este extraordinară, iar faptul că s-a infiripat în mintea și sufletul dumneavoastră în ziua de 28 noiembrie, obligă la conformare/confirmare, pentru că, se pare că Părintele Arsenie demult și-a dorit să fie al tuturor românilor drept credincioși, asemenea Brâncovenilor.

Mi-aș dori ca pe 16 august să ne fiți alături, la Mănăstire, la Brâncoveni, atunci când se ține slujba arhierească pentru Sfinții Martiri Brâncoveni, iar până atunci, prin rugăciunile noastre către Părintele Arsenie, să putem să fim în trezvie, astfel încât, Cuvântul să insuflă asupra cuvântului dumneavoastră, forța care să deschidă toate sufletele cărora le va fi adresat!

Ajută-ne, Preabunule!”

PreaSfințite Părinte,

Asemenea credincioși are Hristos în eparhia Slatinei și Romanaților, a păstoririi PreaSfinției Voastre! O eparhie al cărei fiu duhovnicesc, prin naștere și taina Sfântului Botez, mă consider și eu, păcătosul, chiar dacă am plecat din Osica, ce-i drept cu unele reveniri, acum peste patru decenii: sunt legat de ea veșnic!

Binecuvântați și iertați!

În aşteptarea unui răspuns, de care nu sunt vrednic, sărut dreapta încinării PreaSfinției Voastre, cu plecăciune smerită, în credință, nădejde și dragoste. Învierea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos să vă răsplătească întru sănătate și mântuire, spre sănătatea și mântuirea iubișilor PreaSfinției Voastre fii duhovnicești!

Doamne, ajută!

robul lui Dumnezeu Marian, rugător în Domnul

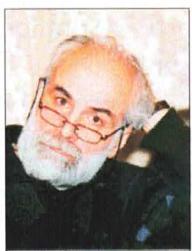
On Tuesday, March 18, 2014 7:16 PM,
Episcopia Slatinei <episcopiaslatinei@gmail.com> wrote:

Domnule Marian Drăghici,

Suntem cu inima și cu sufletul alături de dvs. Vă felicităm ptr. propunere, ptr. că arată că simțiți profund creștinește și românește și vă promitem ca, imediat ce Părintele Arsenie Boca va fi canonizat, nu vom ezita să vă îndeplinim dorința curată și sinceră. Dumnezeu să vă ajute la tot lucrul cel bun.

Episcopia Slatinei și Romanaților

Părintele Arsenie Boca: un Sfânt ocrotitor al comunei Osica de Sus

(dedicație PS Sebastian, Episcop al Slatinei și Romanaților)
Marian Drăghici

„Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă Împărăția.” (Luca 12, 32)

„Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, care pretutindeni ești și toate le împlinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășuieste întru noi, și ne curățește pre noi de toată necurăția, și măntuiește, Bunule, sufletele noastre. Amin!”

Să luăm aminte: „Rugăciunile și jertfa Sfinților Brâncoveni m-au trimis pe mine pentru țara aceasta a noastră”, a spus oarecând un Tânăr Ieromonah Arsenie, abia trecut de 30 de ani, născut la Vața de Sus în Ardeal, care, pentru talanții săi ai lucrării sale păstorești, fusese deja înscăunat, de Mitropolitul Nicolae Bălan al Ardealului, stareț-duhovnic la Mănăstirea Brâncoveanu-Sâmbăta de Sus, de lângă Făgăraș, ctitorie a lui Constantin Brâncoveanu, domnitorul născut/crescut aci, în vecini, la câțiva km de Osica noastră de Sus.

Vața de Sus, Sâmbăta de Sus, Osica de Sus...

Așa cum acel vrednic stareț și duhovnic ardelean, cunoscut ca Părintele Arsenie Boca, le vorbea credincioșilor la Sâmbăta de Sus despre Martirii Brâncoveni, numindu-i Sfinți cu mult înainte ca Biserică strămoșească să-i fi trecut în calendar, SUNTEM DATORI și noi, cei din Osica de Sus, urmași, învecinați ca baștină, ai Brâncovenilor, să ne luăm creștineasca îndrăzneală – acum, nu mai târziu! – de a-l pomeni pe Părintele Arsenie, pe drept, ca Martir și Sfânt întru Hristos, chiar dacă vremea canonizării sale oficiale, la voia Celui de Sus, încă nu s-amplinit. Că după noi, în duhul Părintelui, vor primi aceeași creștinească îndrăzneală și sufletele altor așezări de dincoace de munți, din Oltenia, din Muntenia, din Dobrogea, să nu ne îndoim.

*Sfinte Părinte Arsenie, roagă-te pentru noi, păcătoșii!
Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne pre noi!*

Credincioși din toată țara, care văd în Părintele Arsenie un sfânt al românilor și-i aşteaptă cu dor canonizarea, au mers și merg cu miile în pelerinaj la mormântul Sfinției sale de la Prislop. Lucrarea minunată a Părintelui sporește ca intensitate și amploare de la an la an – după cum arată multimea mărturiilor, statisticile și explozia de material documentar din spațiul public.

Anul acesta, în 16 august 2014, se va comemora împlinirea a 300 de ani de la martirul Sfinților Brâncoveni, iar la sfârșit de noiembrie, 25 de ani de la plecarea la Domnul a Părintelui Arsenie.

Această conjuncție providențială, a sărbătoririi Sfinților Brâncoveni și a Părintelui Arsenie în același an, trebuie să ne dea îndrăzneala despre care vorbeam: cu toată smerenia și cu sfîntita binecuvântare arhierească a Episcopului locului, să-l cerem lui Iisus Hristos, Domnul nostru, ca Părintele Arsenie, cel trimis românilor de jertfa și rugăciunile Sfinților noștri Brâncoveni, să ne fie nouă, osicenilor, aşa slabii și păcătoși cum suntem – și suntem! –, Sfânt ocrotitor al comunei noastre, Sfânt ocrotitor al fiecărui dintre noi, vii și adormiți, fiecare cu numele său!

***Sfinte Părinte Arsenie, curățește-ne și ne întărește cu harul rugăciunii tale!
Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne!***

În paranteză se cade să ne întrebăm: din partea Bisericii, este potrivit să ne luăm, noi, păcătoșii, îndrăzneala asta? Da, ne încredințeză cuvântul Înaltpreasfinției sale Mitropolit Serafim Joantă, al Germaniei și Europei Centrale, ierarh al Sfântului Sinod:

„Nu este deloc suspectă cinstirea Părintelui Arsenie înainte de a fi recunoscut oficial ca sfânt, deoarece procesul canonizării începe tocmai cu cinstirea pe care poporul credincios î-o acordă înainte de proclamarea de către Biserică. Credincioșii recunosc semnele sfînteniei înainte de canonizare. Ei constată puterea de mijlocire înaintea lui Dumnezeu, Care împlinește cererile adresate sfântului respectiv, după cum văd minurile săvârșite de Dumnezeu prin rugăciunile lui.”

Am închis paranteza.

„la țara foc din Prislop”, a profetit Părintele Arsenie cu puțin înainte de a merge la Domnul, referindu-se la focul duhovnicesc și la lumina credinței ce vor reverbera în poporul credincios din tihna lucrătoare a locului său de veci, a lăcașului mânăstiresc de la Prislop, pe care l-a reclădit cu mâinile sale, în care a zidit prețul a două case părintești, și pe care atâtă l-a slujit și sfîntit cu harul său, anizbuciumați dar rodnici, ca stareț și duhovnic.

***Sfinte Părinte Arsenie, curățește-ne și ne întărește cu harul rugăciunii tale!
Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne!***

Dacă, aşa cum a spus Părintele, și cum se vede, ia țara foc mistuitor/curățitor a toate relele de la Mânăstirea Prislop – și câte vindecări se petrec la mormântul Părintelui! – nimic nu ne împiedică să ne luăm și noi porția noastră de vindecare, prin harul aceluia foc mistuitor/curățitor.

Acum, când fiecare strop de evlavie la Părintele Arsenie se adaugă la dosarul canonizării Sfinției sale aflat în lucru!

Acum, nu la urmă, nu profitând de lucrarea altora, când Părintele va fi fost deja canonizat, prin râvna unor frați ai noștri mai treji, mai luptători în Domnul!

Acum să fim noi, osicenii de sus, cei dintâi care-l cheamă pe Părintele Arsenie și-l aducem, cu tot darul și harul rugăciunilor Sfinției sale, și în această parte de țară!

Acum! – primii din episcopia Slatinei și Romanașilor, cu dorită, sfîntă binecuvântare arhierească.

*Sfinte, nu ne lăsa! Curățește-ne și ne întărește cu puterea de foc a rugăciunii tale,
acum și în ceasul morții noastre. Amin!
Doamne lisuse Hristoase, miluiește-ne!*

Înalte fețe teologice și bisericești, care l-au cunoscut personal pe Părintele Arsenie, precum IPS Mitropolit Antonie Plămădeală, sau IPS Mitropolit Laurențiu al Ardealului, sau IPS Mitropolit Nicolae al Banatului și Timișoarei, sau PS Daniil Stoenescu, episcop de Vârșet, își mărturisesc în dese prilejuri adâncă evlavie, credință în lucrarea duhovnicească a Părintelui Arsenie, cel socotit la măsura marilor Părinți ai Bisericii. Deie Domnul ca la șiul acestor nume de Înalți mărturisitori să se adauge, vădit, cât mai devreme, și numele Prea Sfințitului nostru Părinte Sebastian al Slatinei și Romanașilor! Căci minunat este Domnul întru sfinții săi!

*Sfinte Părinte Arsenie, luminează-l și-l întărește pe PS Părintele Sebastian, Episcopul locului,
întru sfințenia ta, spre dorita binecuvântare arhiereasă a osicenilor mei,
care de-acum sunt ai tăi! Doamne lisuse Hristoase, miluiește-ne!*

IPS Mitropolit Antonie Plămădeală a mărturisit:

„Eu l-am asemănărat (pe Părintele Arsenie) de multe ori, sigur, nu cu Mântuitorul, că ar fi fost o blasphemie, dar cam cu Ioan Botezătorul, care prin predica lui aduna mulțimea la el, la Iordan.” Cum aduna Părintele Arsenie mulțimile, la Iordanul Mânăstirii Brâncoveanu-Sâmbăta de Sus ca într-o „bulboană spirituală uriașă”, stă mărturie acest cuvânt inspirat, de-acum intrat în memoria credincioșilor, marca Nichifor Crainic:

„Ce vreme înălțătoare când toată țara lui Avram Iancu se mișca în pelerinaj, cântând cu zăpada până la piept, spre Sâmbăta de Sus, ctitoria voievodului martir” – să-l vadă și să-l asculte pe Părintele Arsenie Boca.

*Sfinte Părinte Arsenie, care ai adunat toată țara lui Avram Iancu la Mânăstirea Sâmbăta de Sus, fă să se miște, prin rugăciunile Sfinției tale înaintea feței lui Hristos, toată țara lui Iancu Jianu la sfinte bisericile parohiale, din Osica de Sus, la sfântă Mânăstirea Brâncoveni, în duminici, de praznice și sărbători, cu toți osicenii mei care de-acum sunt ai tăi!
Doamne lisuse Hristoase, miluiește-ne!*

PS Episcop Daniil Stoenescu, care o perioadă îndelungată i-a fost, ca și astăzi, ucenic ascultător Părintelui Arsenie și ca atare îl cunoaște omenește și duhovnicște poate ca nimeni altul, notează, cu mențiunea asumării întregii responsabilități de ierarh și membru al Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, aceste cutremurătoare cuvinte:

„Nu cred ca pe pământul românesc, de la Sfântul Apostol Andrei, cel întâi chemat, care a vestit Evanghelia lui Hristos în părțile Dobrogei, până la Părintele Arsenie, să mai fi cuvântat cineva cu atâtă putere și luminare, cu atâtă înțelepciune, har și dar de la Dumnezeu, ca Părintele Arsenie. Îl văd un sfânt între sfinții, înaintea lui Iisus Hristos, Sfântul Sfinților, cum este numit în carteaua proorocului Daniel. Îl văd pe Părintele Arsenie ca fiind astăzi mâna lui Hristos întinsă neamului românesc ca altui Petru care se scufundă în valuri.”

**Sfinte Părinte Arsenie, te rugăm, scoate din negrele valuri ale necazurilor
pe toți osicenii mei vii și adormiți, care de-acum sunt ai tăi!
Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne!**

Ieromonah Pantelimon Munteanu a slujit ani buni, în clandestinitate, sub îndrumarea Părintelui Arsenie. La aproape 90 de ani, câți numără în prezent, auziți cum își descrie duhovnicul:

„Părintele Arsenie a lucrat cele ce i le-a spus Ioan Evanghelistul, dar duhul său, psihicul său, era foarte apropiat de cel al Sfântului Ioan Botezătorul. Dar trebuie să mai știi ceva. Cine pretinde că poate descrie exact cum arăta Părintele Arsenie, ori minte, ori exagerează. Părintele se schimba la față pentru că era sfânt al lui Dumnezeu. Când priveai ochii Sfinției sale simțeai ceva de parcă te curenta, fizionomia lui se schimba. Așa că e greu să explici cum arăta, cum nici apostolii nu au putut să vadă sau să înțeleagă exact ce s-a petrecut cu Mântuitorul atunci la Schimbarea la față, pe muntele Tabor.”

**Sfinte Părinte Arsenie, curățește sufletele noastre de toată răutatea păcatului,
cu laserul privirii tale sfredelitoare, căreia nimic din adâncul inimii omului nu-i scapă!
Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne!**

Preot conf. univ. dr. Simion Todoran, cunoscător al fenomenului arsenian direct de la sursă, scrie:

„Prea Cuviosul Părinte Arsenie a fost unul dintre cei mai mari teologi-duhovnici ai monahismului românesc din ultimii 50 de ani. Înzechestrat de Dumnezeu cu multe daruri, ce 'nu au fost puse sub obroc', a căutat 'să se facă tuturor toate', după îndemnul Sfântului Apostol Pavel. Lumina intelectuală și spirituală care era în Sfinția Sa, dobândită prin studiu și meditații adânci, a luminat pe toți cei ce i-au ascultat și urmat sfaturile, fie la Mănăstirea Sâmbăta de Sus sau Mănăstirea Prislop, fie la Biserica din satul Drăgănescu de lângă București sau la Așezământul mănăstiresc de la Sinaia. Părintele Arsenie a simțit că în Biserica noastră strămoșească este nevoie de un nou duh, cel al Sfinților Părinți. Preocupat din tinerețe de viața și operele Sfinților Părinți, a dorit cu toată ardoarea ca învățătura și viața lor să fie cunoscută și trăită de toți credincioșii. Generații de credincioși au crescut și s-au format sub impresia și lucrarea personalității de excepție a Părintelui”.

**Sfinte Părinte Arsenie, înnoiește în inimile noastre duhul Sfinților Părinți, ca viața/învățătura ta,
reîntărită întru Hristos, să fie cunoscută și trăită de toți osicenii mei, de-acum ai tăi!
Insuflă cu duhul pururi înnoitor al Sfinților Părinți toată obștea noastră, în frunte cu părintele
Daniel, cu părintele George-Marius, și cele două sfinte biserici, din Vale și din Deal,
și sfânta Mănăstire Brâncoveni, ai căror ctitori martiri, mărturisitori cu viața ai lui Hristos,
ni te-au trimis nouă. Binecuvântată le fie pomenirea în veci!
Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne!**

Nu-i de mirare că mărturiile cele mai grăitoare privind sfintenia Părintelui Arsenie aparțin tocmai credincioșilor, celor tratați și vindecați trupește și sufletește de harul Sfinției sale. Sunt fără de număr, oameni din toate straturile societății, de la Principesa Ileana, din Casa Regală a României, până la nenumărați anonimi; toți cei vindecați la limită de cancer sau alte boli grele, toți cei care l-au cunoscut și l-au ascultat, au sfârșit prin a-și revizui viața, urmându-l pe Părintele Arsenie, pe cât dă Dumnezeu, fiecăruia după măsura sa, ca pe un sfânt mare, deosebit.

Cu fiecare, indiferent de vârstă sau pregătire, Părintele vorbea pe limba lui. Avea multă smerenie, avea darul înainte vederii, dobândit prin rugăciune înflăcărată și aspră viață curată. De obicei, îi apela pe cei veniți la el cu „Mă!”, pentru o comunicare în priză directă, fără fasoane. Celor nou veniți le spunea pe nume fără să-i mai fi văzut, iar femeilor le menționa, fără ezitare sau menajamente, numărul exact al avorturilor, totdeauna în auzul celor de față – spre luare aminte și îndreptare. A luptat împotriva pruncuciderii ca nimeni altul dintre sfinții Bisericii – spun mărturiile –, a luptat ca un adevărat oștean al Domnului fără preget și odihnă, instruind, lămurind, avertizând mereu că păcatul avorturilor, fără număr și astăzi, este greu pedepsit. Aci, în milioanele de pruncucideri, vedea Părintele sursa necazurilor prezente și viitoare ale neamului, în care ne zbatem cu toții.

Sfinte Părinte Arsenie, care ai recomandat preoților: „Fiți îngăduitori cu neputințele oamenilor!”, nu te scârbi de rătăcirile noastre, ci roagă-te pentru iertarea păcatelor de tot felul a toți osicenii mei, vii și adormiți, care acum sunt ai tăi – și luminează-ne cu groază să nu le mai facem!

Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne!

Remediul păcatului – ne învață Părintele – este o viață de creștin de fiecare zi, nu doar de duminică; o viață curățită prin lacrimi și pocăință, înmuiată în frica și iubirea de Dumnezeu, în iubirea de aproapele, în iubirea chiar de vrăjmaș. Părintele pentru asta se rugă, pentru asta se roagă. Noi, osicenii de sus, la rândul nostru să-l rugăm cu vrednicie, în tot timpul și în tot locul, să se roage pentru noi, pentru cei vii și pentru cei adormiți. Dar mai întâi să-l rugăm să ne înfieze, pe fiecare în parte, ca fii ai săi duhovnicești; iar obștea osiceană – ca prima sa comună duhovnicească de dincoace de munți, din vatra Sfinților Brâncoveni. Nu e familie, nu este casă – nici dintre cele rămase pustii! –, care să nu aibă nevoie arzătoare de rugăciunea Sfintiei sale înaintea feței lui Hristos. Oricât de stăruitor ne-am ruga noi, și martor ne sunt Cerurile că ne rugăm – fără binecuvântarea arhierească de la Episcopul locului, fără binecuvântarea cerească a Părintelui Arsenie, rugăciunea tot slabă ne este, la grosimea păcatelor noastre. Să ne rugăm cu puterile noastre, așa slabe cum sunt, în gând sau cu glas, pe același „releu” cu Sfântul lui Hristos, și Hristos va rămâne în noi și noi în Hristos, cum ne încredințează Hristos Însuși.

Sfinte Părinte Arsenie, roagă-te pentru noi, păcătoșii, fiecare cu numele său, acum și în ceasul morții noastre. Amin!

Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne!

Cum se rugă și cum se roagă, acum în Ceruri, Sfântul Părintele Arsenie, nimeni nu se mai roagă. A fost văzut nu o dată rugându-se, desprins de la pământ, cu flacără sub el. și se ruga ore întregi, la altar, până rămânea lespedea pardoselii udă de lacrimi; se ruga în chilie; se ruga în celula închisorii unde a pătimit pentru Hristos, suferind nemeritate anchete, bătăi și tortură; se ruga la Canal, unde era deținut, în multimea deținuților; se ruga singur pentru toți fiii săi duhovnicești, retras ca Mântuitorul în munte. O mărturie extraordinară este a soției unui gardian care l-a păzit în temnița din Brașov, unde Părintele a fost încarcerat câteva luni. „Știți – i-a povestit femeia starețului Ghelasie Tepeș, care dă mărturia mai departe –, au vizetele acelea la uși, pe care se pot uita și îi supraveghează pe deținuți și în timpul zilei, și în timpul nopții, ca să nu încerce să facă ceva. și soțul meu, făcând de gardă într-o zi, a auzit într-una dintre celule ca o vâlvătaie și s-a speriat. S-a dus acolo, a deschis vizeta și s-a uitat. Să vedeți ce potrivire și ce întâmplare asemănătoare cu a temnicerului din Filipi, care îl păzea pe Sfântul

Pavel. A zis: *Când m-am uitat, am văzut un om îmbrăcat în foc, ridicat de la pământ ca la jumătate de metru, stând în genunchi.* În clipa aceea – continuă părintele Ghelasie –, omului acelui, care ajunsese în slujba Securității, i-au tresărit toate trăirile curate de țăran român învățat să creadă în Dumnezeu, să cinstească pe preot, să iubească Biserica. S-a zguduit în interiorul lui acoperit cu platoșa de securist. A deschis ușa temniței, exact cum făcuse temnicerul din Filipi, a căzut în genunchi și a zis: „*Nu știu cine ești, omule, Părinte, dar dumneata n-ai ce căuta aici. Eu te scot acum de aici. Nu contează că pe mine mă vor executa, dar dumneata ești omul lui Dumnezeu, dumneata trebuie să ieși de aici. Si Părintele i-a răspuns: Dragul meu, dacă Dumnezeu n-ar fi vrut să fiu eu aici, n-aș fi fost aici. Locul meu este acum aici. Închide ușa și fă-ți datoria.*”

Sfinte Părinte Arsenie, îndură-te și ne scoate din temnița păcatelor cu puterea rugăciunii Sfinției tale îmbrăcată în foc, pe noi, osicenii, care suntem ai tăi – acum și în ceasul morții noastre. Amin!
Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne!

Pentru inima sa curată și viața păzitoare de porunci, Însuși Hristos i s-a arătat Părintelui, și Părintele, care era și pictor bisericesc, aşa cum i s-a arătat Mântuitorul, aşa L-a pictat. Dacă cineva vrea să vadă chipul Domnului într-adevăr, e destul să deschidă cartea *Cărarea Împărăției* sau un album cu pictura bisericii Drăgănescu. Așa și cu Maica Domnului, aşa și cu sfinții – pe toți ni i-a înfățișat în pictura sa Părintele întocmai cum i s-au arătat, cum a vorbit cu ei. Reprezentările lor plastice nu sunt rodul imaginației artistice sau închipuirii Părintelui, ci chipurile vederii sale în duh.
 O taină pe care nu suntem vrednici a o înțelege: rămâne taină.

Sfinte Părinte Arsenie, care L-ai văzut aievea pe Mântuitorul Hristos, pe Maica Domnului și pe toți Sfinții picturii tale, roagă-te pentru toți osicenii mei, care acum sunt ai tăi, să ajungem curățați de păcate la tronul cel Cereș, în ziua Judecății celei de neocolit!
Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne!

Uneori, când i se cerea un sfat într-o chestiune dificilă, într-un mare necaz, Părintele spunea: *Stai să vedem ce spune Cerul* – și, prin rugăciunea curată a Sfinției sale, cel aflat în necaz, dacă era vrednic primea curând, chiar de la sursă, prin intermediul Părintelui, răspunsul râvnit de Sus, de la Dumnezeu. Un om care l-a cunoscut bine și i-a dedicat și o carte, preotul Petru Vamvulescu, scrie: „Eram odată la biserică din Drăgănescu – pentru că numai acolo mi-a spus Părintele să-l caut – și era multă lume. După ce am vorbit puțin cu Părintele Arsenie, eu am rămas în spate, iar el s-a dus printre oameni, în față. Mă gândeam să alcătuiesc o rugăciune către Hristos și Maica Domnului cu care să-i cuprind pe toți oamenii. Am formulat în gând așa: *Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne, pentru rugăciunile Sfintei Maicii Tale.* Părintele a venit repede lângă mine și mi-a zis: Bine ai gândit. și mi-a repetat rugăciunea exact cum o spusesem eu în gând! Eu săltam de bucurie. și m-am mai gândit să zic: *Și pe mine, cel mai păcătos. Dar oare nu-i prea lungă, mă întrebam tot în gândul meu. și Părintele iar a venit și mi-a zis ce am gândit: ,Poți să adaugi și pe mine, cel mai păcătos, deși îi cam lungă.'* M-am minunat! Părintele s-a uitat la mine și mi-a zis: Am un telefon cu Dumnezeu fără fir...”

Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne, pentru rugăciunile Sfintei Maicii Tale și ale Sfântului Părintelui nostru Arsenie! Primește smerita mea rugăciune – „deși îi cam lungă”!

Din mulțimea mărturiiilor, reiese clar că Părintele Arsenie dobândise, prin viața sa curată, prin post și rugăciune în Muntele Athos, prin mijlocirea Maicii Domnului, sub ascultarea în duh a Sfântului Serafim de Sarov, darul clarvederii, libertatea și puterea de a vedea în duh și de a trece, dus-întors, încă în viață fiind, din realitatea aceasta în realitatea lumii de dincolo, între trecut și viitor, între timpul nostru limitat terestru și veșnicia lui Dumnezeu.

Nu sunt povești!

Același venerabil ieromonah Pantelimon Munteanu:

„M-ați întrebat dacă l-am visat vreodată (pe Părintele Arsenie) sau dacă mi-a spus ceva în vis. Eu vă spun că l-am văzut aievea și după moartea sa. De mai multe ori l-am văzut. Nu spun asta ca să pară că am eu vreun dar de la Dumnezeu, ci vreau să arăt că Părintele este cât se poate de viu și că lucrează cu mare, mare dragoste în continuare, chiar și prin credințioșii care nu l-au văzut niciodată. Apostolia lui pe pământul românesc și pentru chemarea tuturor neamurilor la credință nu s-a încheiat, dimpotrivă. Glasul lui de Apostol este din ce în ce mai puternic. Mergeți la Prislop să vă convingeți!”

O altă relatată, dintre atâtea, a starețului Ghelasie Țepeș, de la Mănăstirea Sf. Mc. Dimitrie Izvoritorul de Mir, din Sighișoara:

„Părintele Arsenie asta făcea: avea darul înainte vederii și pătrundea în sufletul omului, și eu zic că omul se vindeca. V-am povestit despre femeia aceea care s-a dus la Părintele, și Părintele a zis: *Noi ne-am mai întâlnit*. Femeia a zis: *Părinte, eu n-am mai fost la dumneavoastră niciodată*. Părintele a zis: *Du-te și întreb-o pe mama ta și o să vezi că noi ne-am mai întâlnit*. S-a dus acasă și a vorbit cu mama ei. Mama i-a spus că s-au mai întâlnit atunci când era în pântece; a zis că a binecuvântat-o și i-a spus că este fetiță. Părintele nu mințea, avea darul înainte vederii și spunea exact cum sunt lucrurile.”

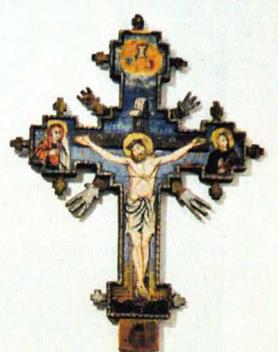
**Sfinte Părinte Arsenie, chiar dacă, aşa nevrednici cum suntem, n-am ajuns încă la tine,
roagă-te pentru noi, acum și în ceasul morții noastre. Amin!**

Doamne lisuse Hristoase, miluiește-ne!

Un asemenea mare sfânt vă propun să ni-l cerem cu stăruință, de la Hristos Dumnezeu – prin Episcopul locului, și cu rugăciunile părintelui Daniel, ale părintelui George-Marius –, zi și noapte să-l cerem, să-l invocăm ca ocrotitor al obștei noastre. *Și cum ne sunt gândurile și rugăciunea, aşa ne va fi și viața*. Să-l chemăm stăruitor, iar și iar, spre binele nostru, al celor vii și adormiți ai noștri, pentru noi și pentru cei ce vor veni după noi, pentru comuna noastră.

În felul acesta deie Domnul să contribuim noi, osicenii Părintelui Arsenie, la trecerea Părintelui în calendar. Cel trimis la noi de Sfinții Brâncoveni se va bucura să ne primească și, ca vrednici fii ai săi duhovnicești, să ne ocrotească, să ne ajute prin rugăciunile Sfintiei sale înaintea feței lui Hristos – numai să-l chemăm curat și luminat.

Însuși Părintele a spus, nu o dată: *Mă, după ce plec din această viață, vă voi ajuta și mai mult. Strigați-mă! Și în sură de veți fi, voi veni să vă ajut.* Iar cuvintele Părintelui, „rupte” din Cuvântul lui Dumnezeu, nu sunt promisiuni deșarte, „sunt duh și sunt viață”.

Sfinte Părinte Arsenie, te chemăm cu glas și fără glas: din sură, cum ai spus, din biserică, din târg, din școli, din ultiă, de pe șosea, din bâlci, din cimitir, de la serviciu și de acasă, din grădină, de pe banca de la poartă, din câmp, din vie, din pădure, de la moară și de la gară, din spital, din cărciumă și pușcărie, de la neamuri și din vecini, din țară și dintre străini, din zi și din noapte, din viața aceasta și din cealaltă, dimineață și la culcare: Sfântul lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoșii, vii și adormiți, fiecare după numele său!

Doamne lisuse Hristoase, miluiește-ne!

Părintele nu va veni să-l vedem aievea – nu suntem vrednici. Va veni în duh și adevăr, în cuvintele sale vii, din cărțile sale, din mărturiile celor ce cred – fie că l-au văzut, fie că nu. Și cine crede din inimă curată, din tot sufletul, va avea mereu o „cunoștință” în cer, un fir de legătură cu Dumnezeu – un braț de lumină întins la trecerea prin vămile văzduhului, un prieten de nădejde aci și, după plecarea inevitabilă de-aci, în viața viitoare. Așa să ne ajute Dumnezeu!

Întrebăt de cineva cum trebuie să ne rugăm, Părintele a răspuns: „Toate rugăciunile sunt bune, paraclise, acatiste, dar știti voi care rugăciune este mai plăcută lui Dumnezeu? Când toată ființa ta, când toată viața ta o aduci ca rugăciune.”

„Ați fost o lumină în viața mea”, îi lăsa Părintelui scris Principesa Ileana a României în momentul părăsirii forțate a țării.

Sfinte Părinte Arsenie, fii o lumină și în viața osicenilor mei, care acum sunt ai tăi, vii și adormiți, și scoate viețile și starea noastră, și a obștei întregi, din bezna păcatelor de tot felul, aşezându-le, prin rugăciunile Sfinției tale, pe aceeași temelie veșnic curată, pururi luminată și mântuitoare, numită Hristos Domnul!

Dumnezeu să te binecuvinteze în veci!

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Amin și slavă! Amin!

Metamorfoze ale sufletului osicean

Mihaela Calotă

*„Doamne, buzele mele vei deschide
și gura mea va vesti lauda Ta.“*

(*Psalmul 50*)

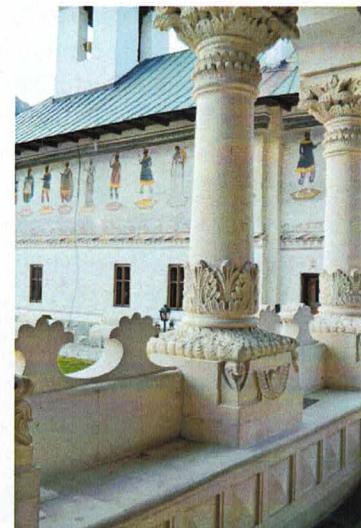
Ora 5,00 dimineața, joi, 20 martie 2014, în Postul Paștelui, pe ulițele din comună era „lumea luminată”, cărând în mâini sacoșe cu prinoase pentru măicuțele de la Prislop. De fapt, pentru sufletele lor.

Nu avea importanță cum se ajunsese la concretizarea acestui pelerinaj, care fuseseră piedicile ivite, sau cine erau artizanii. Toate acestea le contabilizează doar bunul Dumnezeu, El e cel care ne îndeamnă la fapte și nu la vorbe, iar Părintele Arsenie ne învață și ne rugă: „*Doamne, Cela ce vîi în taină între oameni, ai milă de noi, că umblăm împiedicându-ne prin întuneric*“.

Și, ușor, usor, din indivizi, fiecare cu personalitatea sa, cu modul său de percepție, cu scara sa de valori, devineam mai întâi oameni, purtând cu noi sufletele împovărate de griji, de probleme, de nepuțințe, de deșertăciuni de fapt, și, mai apoi, o masă de oameni strânși în fața locașurilor de cult: Biserica din Deal și Biserica din Vale, în aşteptarea autocarelor care să ne ducă la Mănăstirea de la Prislop, unde aflasem că e mormântul Părintelui Arsenie cu crucea făcătoare de minuni. Începeam să interacționăm: tineri cu bătrâni, vecinii și prietenii între ei, dar și cu oameni pe care îi știam doar de „bună ziua” sau cu cei pe care nu îi cunoșteam deloc. Ne priveam, și parcă știam povara celui din fața noastră: unul suferise câteva operații, dar își pusese nădejdea, în primul rând în Dumnezeu, făcându-l chiar pe medic să înțeleagă asta, atunci când, pe patul de spital, întâi își spunea rugăciunea, și abia apoi se lăsa examinat; altul și-ar fi dorit să termine construcția unei case, dar avea și rate la bănci; cineva avea o relație puțin tensionată în familie și un copil bolnav; cei mai mulți doreau să se roage pentru iertarea păcatelor lor și pentru sufletele celor plecați la cer; alții aveau dileme existențiale, căutând răspuns la întrebări filozofice, iar între unii chiar existau animozități fățișe.

Dumnezeu ne privea însă cu îngăduință, învăluindu-ne cu căldura Sa, și ocrotindu-ne încă de la plecare, și, apoi, pe tot traseul: Craiova, Filiași, Tg. Jiu, Defileul Jiului, iar pe măsură ce ne apropiam de Prislop, ne-a oferit bucuria vederii primilor pomii înflorîți ai acestei primăveri!

Odată ajunși acolo, sufletul fiecărui devine ușor, liniștit și împăcat, pregătit astfel, de o putere divină, să absoarbă energia sau forța credinței pe care Părintele Arsenie o alimentează cu harul său, prin permanenta sa legătură cu lumea aceasta, demonstrându-ne, astfel, cuvintele lăsate: „*După ce voi pleca din viața aceasta, vă voi ajuta și mai mult.*“

Liniștea din mănăstire nu e impusă din exterior de nimeni, dimpotrivă, discreția măicuțelor e mare, ea vine în mod inexplicabil și involuntar din interiorul nostru, ca semn de respect pentru cei ce au fost, pentru cei ce sunt și pentru cei ce vor veni la Prislop, dar și ca dorință de permanetizare a păcii interioare, consecință a comuniunii sufletului cu divinitatea. Copilul de opt luni, pelerin și el, ori bătrânu de peste optzeci de ani, care reușește să urce la peștera Sfântului Ioan, sunt totuna. Chiar și aerul care învăluie fiecare obiect atins cândva de Părintele Arsenie: amfora, fațada bisericii, brazii argintii ajunși acum falnici, ori pietrele de râu care pavează aleile, concură la pregătirea pentru întâlnirea cu crucea de la mormântul Părintelui Arsenie. Ajuns acolo, ești doar tu cu rugăciunea ta, cu speranța ta, și cu privirea cosmică, sfredelitoare și purificatoare a Părintelui. Ceea ce trăiește fiecare aici, îi aparține, cum, de altfel, și decizia de a-și împărtăși trăirile, îi aparține!

Dar, atingând aceste culmi spirituale, suficiența nu-și mai are locul, te rușinezi de ideea de „a-mi fi mie bine”, îl cauți pe fratele tău, pe cel de lângă tine, pentru a interacționa cu starea lui de bine, apare dorința de comuniune, și e atât de puternică încât chipul și se luminează, ochii vorbesc, iar tacerea mângâie. Restul devine deșertăciune! Astfel de fețe am văzut la Prislop!

Deie Domnul, ca unirea în spirit a osicenilor, care s-a făcut cu harul Părintelui Arsenie, pe care ei și-l doresc drept sfânt ocrotitor al comunei, să dăinuie în veacul veacului! Iar cele scrise aici, sunt pecetluite de zicerile Parintelui: „*Cuvintele sunt ființe vii, capabile să facă treaba la care au fost trimise. Și, fiindcă sunt ființe vii, viața din viață, pe cel care le-a creat ele îl însoțesc până la judecata de apoi, ca niște copii ai lui, cu toate consecințele lor.*”

Osiceni în fața pridvorului Mănăstirii Lainici

Paștele sau întoarcerea la esență

Ana Claudia Pîrvu

Paștele pe care îl sărbătorim astăzi reprezintă un amestec de elemente religioase și păgâne, de iudaism și creștinism, de simboluri și tradiții. Adevărata semnificație însă se regăsește în lumina sufletelor noastre și în misterul oului cosmic.

Este o explozie de lumină care ne inundă și dărâmă zidurile invizibile care ne separă unii de ceilalți. E cel mai potrivit moment să te ierți pe tine și pe ceilalți și să renaști din cenușa propriilor rătăciri precum pasarea Phoenix. E timpul să-ți ascultă vocea interioară și vocile celorlalți și să te reconectezi la energia și armonia universului. E nevoie de a te transforma continuu și de a te purifica. E un catharsis necesar pentru a te reîntoarce la esență. Paștele este acea sărbătoare care reduce sacru în viețile noastre.

Problemele cu care ne confruntăm și cu care se confruntă, în general, societatea modernă cer mai mult ca oricând o abordare nouă, care să răspundă crizei de identitate pe care o traversăm și nevoii de unitate și armonie.

Paștele este acea sărbătoare care transcede normele, practicile religioase, dogmele, ideologiile și concepțile pentru că emană înțelepciune din propria ființă. Este o sărbătoare, cum spunea Hester Oberman, care marchează timpul și tranziția, iar oamenii au nevoie să sărbătorescă tranziția.

Provocările secolului XXI sunt uriașe. Societatea postmodernă are nevoie de spiritualitate în contextul unei lumi globalizate, are nevoie de reîntoarcerea la religie după căderea comunismului și dispariția vechilor ideologii.

Dincolo de diferențele și conflictele dintre religia clasică și spiritualitatea postmodernă, dincolo de deconstructivismul lui Derrida care îl vede pe om ca pe un produs al proceselor socio-economice și culturale, sărbătoarea Paștelui estompează și reduce unitatea, contopirea cu întregul pentru că Paștele nu este "ceea ce se întâmplă" ci este "ceea ce ar trebui să se întâiple".

Hester Oberman spunea "ritualurile sunt universale și fundamentale pentru că ele dau structură vieții noastre și ne conectează cu trecutul". Tot ele, aş adăuga eu, ne fac să trăim intens bucuria renașterii și ne readuc încrederea în viitor.

De Paști, la Osica

Bibiana Torcea

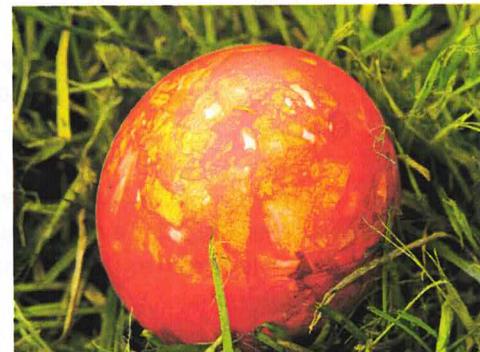
În tradiția noastră creștină există obiceiuri și datini Pascale care s-au născut de-a lungul vremii și care semnifică trăirea misterului Învierii în viața credincioșilor. Cele mai răspândite dintre acestea, care se repetă an de an, ca simbol al credinței Învierii, sunt vopsirea și încondeierea ouălor de Paște, care se face cu o deosebită măiestrie.

Deoarece oul roșu este purtătorul unor semnificații profunde legate de Învierea lui Hristos și reînnoirea naturii, creștinii se ostenesc să-l încondeieze realizând desene inspirate și din scene biblice, frumos lucrate.

Legendele creștine leagă simbolul ouălor roșii de patimile lui Hristos. Se spune că atunci când Iisus a fost bătut cu pietre, când acestea l-au atins, s-au transformat în ouă roșii. Se povestește că după ce Iisus a fost răstignit, rabinii farisei au făcut ospăt de bucurie. Unul dintre ei ar fi spus: "Când va înlătura cocoșul pe care-l mâncăm și ouale fierte vor devine roșii, atunci va înlătura și Iisus." Nici nu și-a terminat bine vorbele și ouăle s-au făcut roșii iar cocoșul a început să bată din aripi.

În Osica de Sus, culoarea preferată pentru ouă este și astăzi roșu, potrivit legendelor creștine. Ouăle erau vosite în general de femei, dar nu toate cunoșteau arta încondeierii. Au existat în comună câteva consătene care deprinseseră măiestria încondeierii ouălor și care pot fi amintite: Lisandra Zuica și mama sa Mita Zuica. După ce erau spălate, ouăle se fierbeau în vopsea (galus) sau foi de ceapă, apoi, cu un "creion" confectionat manual din lemn după ce era introdus în "apa tare" se încondeau ouăle cu diferite desene după imaginea fiecărui. Sau erau desenate pe ou cu ceară diferite motive apoi se introduceau ouăle în vopsea. După fierbere se curăța ceară și rămânea desenul. Luciul li se dădea ștergându-le după ce erau fierte, cu slănină sau untură. Ouăle cu mai multe desene se numeau "ouă săpate" și erau deosebite. Ele se vopseau în ziua de vineri. Vinerea Mare era cea mai tristă zi deoarece a fost răstignit și a murit Iisus Christos și se ținea "post negru" (nu se mâncă și nici nu se bea nimic, o zi întreagă, până "scăpăta soarele"). Până joi, fetele trebuiau să termine de cusut cămășile și de țesut soartele sau fotele cu care se îmbrăcau a doua zi de Paște, la horă, când se premiau, aşa cum era tradiția. Există o concurență între tinerele fete care trebuiau să-și demonstreze măiestria în domeniul cusutului și al țesutului în fața întregii comunități prezente la horă. Ele lucrau "pe fură" astfel ca nimeni să nu aibă modelul respectiv. Premiile erau simbolice.

Tot în această zi se curățau mormintele în cimitir, se tămâiau și se aprindeau lumânări pentru morți.

În Sâmbăta Paștelui se coceau cozonaci cu nucă, se tăiau mieii, se pregătea drobul iar seara se aprindea focul în curtea bisericii care ardea până dimineața când se termina slujba. Tot atunci oamenii aveau grija să pună pe pragul de la intrarea în casă, o brazdă cu iarbă lângă care se punea un fier și pe care în dimineață următoare se lăua "paștele". "Să fii tare ca fierul și verde ca iarbă".

Seara, în biserică se aprindeau lumânările amintindu-se astfel că e vremea ca toți credincioșii să se pregătească pentru vegheea din noaptea Învierii. La miezul nopții, lumea pornea în liniște spre biserică iar la slujba care începea la ora douăsprezece, toată lumea sta cu mare evlavie.

Familii care aveau pe cineva mort fără lumânare, mergeau la biserică seara, în Sâmbăta Paștelui. Făceau o lumânare din ceară de albine, mare cât lungimea ușii de la tinda bisericii, pe care o aprindeau seara la orele opt-sprezece și rămâneau acolo, "să păzeasca paștele", până când se termina de ars, fără să mănânce sau să bea ceva. Obiceiul se practica timp de 7 ani și se mai practică și astăzi. În această noapte în biserică era obiceiul să se sfîrtească pâinea numită "paște", ouăle și celelalte bucate aduse. "Paștele" provine din "prescururile" de grijă (turtite) aduse de femeile care aveau morți fără lumânare și negrijii, tăiate bucățele. Lumina luată de la lumânarea preotului care a slujit, moment marcat prin sunetul clopotelor și cântarea specifică "Hristos a Înviat din morți", semnifică trecerea dintre noaptea Morții spre noaptea Mântuirii. Luminile risipeau tristețea răstignirii pe cruce. Atunci se împărteau lumânări aprinse în numele celor care au murit fără lumânare. Lumânarea aprinsă se aducea acasă, se stingea de tocul de sus al ușii de la intrare, se păstra în casă agățată la icoană și era aprinsă din când în când, în timpul anului în momente de spaimă sau furtună puternică spre a-i feri de nenorociri.

În dimineața Paștelui avea loc spălatul pe față și luarea "paștelui".

Femeile împărteau ouă roșii și cozonac. La masa de Paște, care era un prilej de reunire a familiei, se ciocneau ouă roșii și se mâncă conform tradiției carne de miel, ciorbă, friptură, drob, pește și se bea țuică și vin. Ouăle se ciocneau în toate cele trei zile ale sărbătorii, după un anumit ritual: persoana mai în vîrstă, de obicei bărbatul, ciocnea oul de oul ținut în mâna de un consătean în timp ce se rostea cunoscuta formulă "Hristos a Înviat", la care se răspundeau "Adevărat a Înviat"! Această zi este a bucuriei și împlinirii trăită alături de cei dragi, la masa de sărbătoare, moment ce nu se uită tot anul.

Tot în ziua de Paște exista obiceiul de a se purta haine noi în semn de respect pentru această aleasă sărbătoare, dar și pentru că ea semnifica primenirea trupului și a sufletului așa cum se primenește întreaga natură, odată cu venirea primăverii. După amiaza, bătrâni și tineri mergeau la horă. În mijlocul horii se puneau pe o batistă curată ouă roșii pentru lăutari iar femeile care aveau morți tineri, plăteau lăutarilor să cânte o "horă de pomana" pe o melodie pe placul celui decedat.

În Osica de Sus exista obiceiul ca luni, în prima zi de Paște, după slujbă, în curtea bisericii să se strângă toată suflarea satului, cu mic, cu mare, la pomana de Paște. Femeile pregăteau pomana pentru morți compusă din colaci, ouă roșii, oale cu ciorbă și varză călită, friptură de miel, drob, cozonac și alte produse gătite de

Ouă încondeiate din colecția Bibianei Torcea

gospodine vin și țuică. Pomană era adusă la biserică cu coșuri mari și se așeza pe "masa de ladă", țesută în război din in, cânepă sau bumbac. După pomană se mergea la horă. Cine murea în ziua de luni după Paste, "se ducea-n Rai nejudecat".

A doua zi de Paște era cea mai importantă pentru că avea loc la horă premierea fetelor care-și demonstraseră măiestria în arta tradițională a cusutului și a țesutului.

Nici în a treia zi de Paște nu se lucra. Era sărbătoare cu horă dar oamenii scoteau vitele la islaz, la păscut, prilej de a se întâlni, de a-și admira animalele și de a ciocni ouă roșii.

În ziua de joi, numită și Joia verde era Paștele țiganilor.

Vineri era Izvorul Tămăduirii când izvorăște apa tămăduitoare. Se crede că în această zi apele sunt sfințite și cine se spală cu ele se vindecă. Era slujba mare la Mănăstirea Brâncoveni. Sâmbăta era zi obișnuită de lucru. Săptămâna se încheia cu Duminica Tomii, sărbătoare consacrată morților, când cel care împărțise în noaptea de Paște pentru morți, plătea hora și împărțea cozonac și vin cu plosca participanților la horă.

Cu trecerea timpului, unele tradiții dispar rămânând doar amintirile despre ele. Altele se mai păstrează însă. În acest sens se poate vorbi de o tradiție a Bibliotecii comunitare Osica de Sus ca de Sfânta Sărbătoare a Învierii Domnului să organizeze activitatea "Lumină din lumină". Copiii încondeiază ouă, pictează icoane pe sticlă, desenează, fac expoziție, participă la concurs și sunt răsplătiți cu premii și diplome continuându-se tradiția populară a încondeierii ouălor și stimulându-se creația artistică. Este o tradiție deoarece a început în 2007 și continuă și astăzi.

Lumina Sfintei Învieri să vă lumineze mintea, să vă deschidă calea spre credință, iertare, să aveți parte de sănătate și precum Mântuitorul a biruit moartea să biruiți asupra tuturor relelor!

Hristos a înviat!

Semnificația Paștelui

Preot Daniel Preda

"Daca Hristos n-a inviat, zadarnică este atunci propăvăduirea noastră, zadarnică este și credința noastră"
(I CORINTENI XV,14)

Dragii mei,

Nu știu daca cineva a avut curiozitatea de a căuta în dicționarul explicativ al limbii române ce înseamna cuvântul Paște sau ce vrea să ne transmită acest cuvânt atât de drag nouă românilor (creștinilor).

Eu am căutat din curiozitate și pentru dumneavastră, cititorii acestei dragi reviste.

Paști – (în religia creștină) sărbătoare în cinstea Învierii lui Iisus Hristos.

2. (în religia mozaică) – sărbătoare în amintirea exodului evreilor din Egipt:

Pentru cei care nu au citit Vechiul Testament vreau să vă spun câteva cuvinte despre Paștele la evrei. De ce? Pentru că tema (Titlul) este semnificația Paștelui.

Poporul evreu era sub robia lui Faraon în vremea lui Moise. Prin Moise, Dumnezeu face mari minuni și trimite mari pedepse asupra egiptenilor. Pedeapsa a X-a avea să schimbe voia lui Faraon și astfel poporul evreu pleacă în lunga călătorie spre Țara Făgăduinței. În amintirea salvării întăilor născuți ai evreilor s-a serbat la 14 Nisan prima data Paștile, pe pământul Egiptului, consumându-se mielul pascal cu azimă și ierburi amare. Cu săngele mielului s-au uns usorii și pragul de sus al ușilor ca îngerul Domnului să cruce pe primii născuți ai evreilor.

Paștile vine de la cuvantul "pascha", însemnând "trecere".

Acum să ne întoarcem la cuvintele de la începutul acestei scrieri care aparțin Sfântului Apostol Pavel: "Dacă Hristos n-a inviat zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința noastră". (I CORINTENI XV, 14)

Așadar, pentru noi români și nu numai, dar așa îmi place mie să cred că noi îl iubim cel mai mult pe Hristos, Paștile reprezintă Învierea Domnului Iisus Hristos, cea mai mare sărbătoare a noastră, a creștinilor.

Aș vrea să raspund la o întrebare care mi s-a pus de către enoriași și pe care cred că v-ați pus-o de multe ori: "Cum se hotărăște Serbarea Paștelui, diferit în fiecare an?" sau o altă întrebare ar fi "De ce ortodocșii și catolicii au dată diferită?"

Discuții între creștinii din apus și răsărit au fost încă din primele secole, Sinodul Ecumenic 325 a hotărât să se serbeze Paștile după echinoțiul de primăvară în prima duminică cu lună plina, când a inviat Domnul.

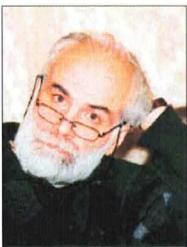
Ebreii chiar din secolul al 4 lea au renunțat la 14 Nisan, ca dată a Paștilor, să nu coincidă cu al creștinilor și cu Învierea lui Hristos.

Sinodul Ecumenic a luat o hotărâre pentru acel moment și pe raza Imperiului Roman. Ori astăzi, Paștile sunt serbate pe toate continentele inclusiv în Emisfera Sudică, la Polul Nord și Sud unde calculele Pascale și reperele astronomice n-au valoare.

Îndreptarea calendarului s-a facut în 1582 de către Papa Grigorie al XIII-lea. Biserica Ortodoxă Română a acceptat calendarul îndreptat până în 1927. De atunci se caută ca Paștile să fie serbat de toți creștinii în aceeași zi.

Să ne întoarcem la trăirea noastră în Hristos pentru că aici, este plecarea, urcarea noastră spre el.

Părintele Arsenie Boca spunea în "Cărarea Împărației": "De la Dumnezeu ieşim, petrecem pe pământ o vreme și iarăși la Dumnezeu ne întoarcem. Fericit cine se întoarce și ajunge iar Acasă, rotunjind ocolul. Aceasta e cărarea." (Va urma)

sub un pom înflorit moartea nu are putere

Marian Drăghici

„Desigur. Bunul Dumnezeu va avea în vedere vremea și condițiile în care trăim și va cere potrivit lor. Dar dacă ne-am nevoi puțin, ne vom încununa mai mult decât cei de demult.”
Paisie Aghioritul

*Cine duce, ca mine acum, un pruncuț nou-nouț în brațe
sub un pom înflorit întâlnit la-ntâmplare,
va trăi cât imaginea pomului
în memoria acelui prunc când va fi mare.*

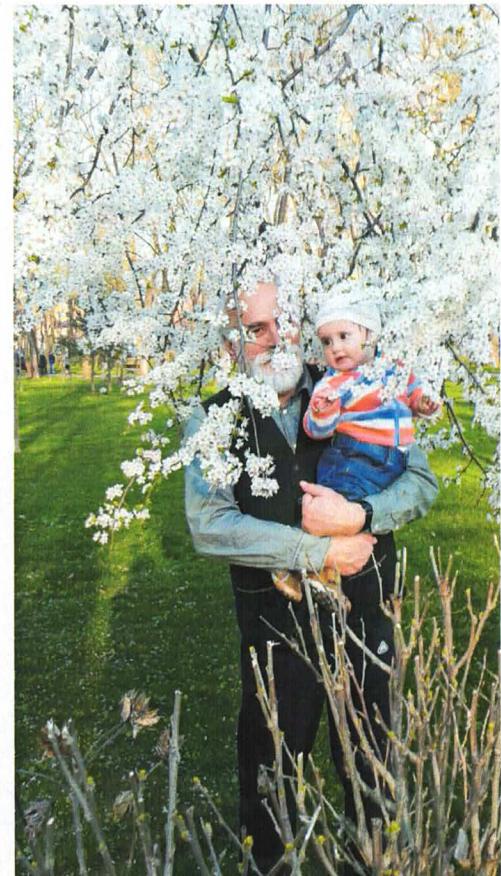
*A fi bunic, sub pomul înflorit,
cu mormântul bunicii (foarte discret) în tine
și cu ceva din sufletul ei etern zvâcnindu-ți tot timpul în brațe
sub chipul unei copilițe de 9 luni și 17 zile,*

*este egal
cu a ține tot raiul în brațe, cel puțin până când
pomul acela nu își scutură floarea –
și mult după, în gând.*

*Tot ce contează
este că darul/promisiune de rai curat
în prima primăvară a nepoțicăi mele Ioana Anastasia
a fost făcut
o dată pentru totdeauna –
cât va mai fi iarba verde pe pământ și un pom înflorit
sub care un bunic, ca mine acum, duce în brațe
o viitoare bunicuță ca Ionuca-ghinduca,
cea care peste ani va duce la rândul ei în brațe
vreun viitor bunicuț numit Herbert sau John sau Hans sau Ibrahim
sau bunicuță numită Kate sau Serena sau Li sau Consuello
zvâcnind pur și simplu plini de viață cu toții, ca păstrăvii în soare
când sunt scoși la plimbare.*

*Numească-se cum s-or numi,
Sasha, Eric, Eva, Consuelo sau Li,
ci deie Domnul să mai fie pe-atunci pomi în floare
și bunei ca mine și ca fiecare!*

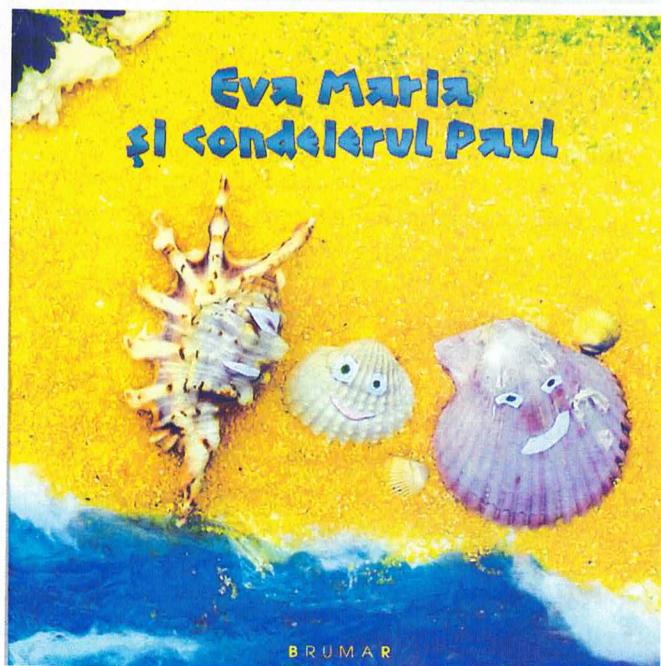
3 apr. 2014, din parcul Bazilescu, București

De ziua mea

Armasoiu Andreea Monica,
elevă clasa a III-a

Îngerașule!
Eu de ziua mea,
Mi-ăș dori aşa...
Un ponei de la mata
Şi o ceaşcă de cafea
Pentru frățiorul meu
Aş vrea să-i dea Dumnezeu
Sănătate, bucurii
Pentru a se mântuui
Pentru tăticuțul meu
Eu aş vrea un MCV,
Iar pentu mami aş vrea
Să-i aduca barza
O fetiță mititică
Frumușică şi dulcică
Ca să fim trei frățiori
Cuminței şi ascultători.

Visul Evei Maria

Eva Maria Ilisia Musuret

A fost o fată sau un băiat. Alege tu.
Şi acesta este visul Evei Măria, numită
Angela: prințesa a aflat de la rege că
regina a fost ucisă. Regele a făcut un
semicerc, în care a săpat ca s-o îngroape
pe regină. Pe urmă a plecat acasă pe o
alee. Apoi a zis că a fost o bună regină, a
domnit bine, dar acum s-a dus. Iar de
prințesă s-a îndrăgostit un prinț. Şi a
cerut-o regelui, ca să se mărite cu ea, şi un
cal frumos. Şi aşa am încălecat pe un
pepene şi v-am spus visul făcut de mine,
Eva Maria, care nu va muri niciodată atâtă
timp cât este vie.

Familia de albine, o lume de basm

Apicoltor, Ion Surdu

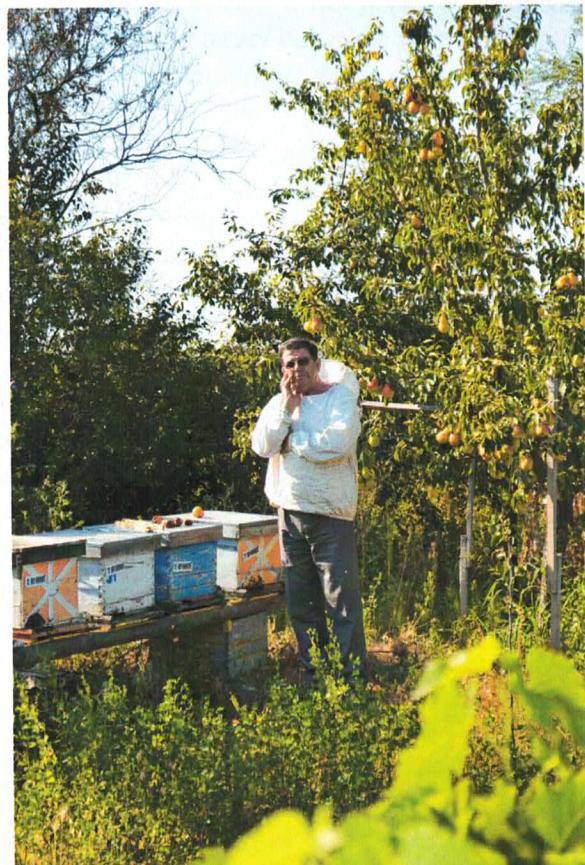
Este din nou primăvară și în jurul nostru natura își etalează cu mărinimie tot inventarul său viu, într-o infinită coloristică și succesiune de parfumuri, unul mai profund decât celălalt. Inspectorii înalt calificați, controlează neobosiți toate ofertele expozanților, depunând mărturie sacră despre dulceața și aromele acestora, acordându-le, totodata, avizul necesar de perpetuare neîntreruptă în acest dans universal.

Grijulie din fire să ajungă la timp și cu efectiv maxim la marele festival, cetatea albinelor își începe forfota pregătirilor încă din miez de iarnă, când, regina, singura mamă a întregului popor, așeză cu precauție în leagăne, ouăle fecundate, rod al dragostei sale dintr-o zi de vară. Cameriste conștincioase le iau în îngrijire părintească, că doar aceste viitoare lucrătoare vor participa la marele cules.

Zi de zi ieș și intră într-un du-te-vino amețitor, mii și mii de înaripate, cu încărcătura lor de nectar și polen pe care o predau în grabă, întorcându-se, val vârtej, la florile ce se dechid năvalnic. În cetate, regina, însotită de garda sa permanentă, asigură cu tenacitate rod în fiecare leagăn, doicile prepară în bucătărie hrana pentru miile de tinere guri înfometate, pompierii cu cisternele lor de apă, veghează cu atenție la termometrul din creșă, având grijă să răstoarne rezerva lor de apă, sectorul salubritate curăță febril toate resturile menajere, formația de gardă de la urdiniș veghează cu vigilență, și, de la caz la caz, legitimează și încătușează orice suspect care forțează intrarea.

De la acest efort general este acceptată o singură excepție: tagma cavalerilor. Ei se plimbă liberi și fără de vreo treabă prin toate cotloanele, se ghiftuiesc cu bunătăți și sunt respectați cu sfîrșinție pentru prezența lor care dă liniste și echilibru familiei.

Tăvălugul acesta, împinge imperiul spre apogeu, în luna lui florar, când oferta mamei naturi este maximă, salcâmii stau cu brațele aplecate sub povara ciorchinilor ce mustesc de nectar, iar la poalele lor, măceșii completează cu dantela lor, codrul trezit la viață. Pădurea de la Mărghieni, dă în clopot! După asfințitul soarelui tot mai arzător, luna ispititoare coboară cu îndrăzneală până în luminișuri, iar cântecul cucului și al mierlei fac să freamăte tinerele frunze ale păducelului.

Trăvaliul continuă zile de-a rândul, până când cămările sunt pline ochi, iar bietele truditoare nu și mai găsesc un loc de odihnă în casa lor, și sunt obligate să se înlănțuiască la urdiniș, formând un ciorchine uriaș. Este semnalul clar al bilanțului și momentul unor decizii dramatice. Cetatea nu mai are nevoie de atâția locuitori, spectacolul s-a terminat și apele trebuesc limpezite. Regina, care, până mai ieri, părea stăpâna absolută a întregii suflări, este obligată să își accepte detronarea în favoarea unei tinere prințese, și după o intensă dezbatere generală, ea părăsește tronul, însotită de partea cea mai credincioasă a slujitoarelor sale, cu care, în grabă, întemeiază o altă așezare, adunând cu neîntrerupere hrană, pentru iarna care nu este departe.

În cetatea mamă pregătirile de nuntă sunt în toi, cameristele tinerei prințese o toaletează și o masează zi și noapte, pregătind-o pentru zborul nupțial de care depinde viitorul acestui neobosit popor.

Armate întregi de peștori, se perindă pe la casa miresei, părând mai activi ca niciodată, având toate motivele să fie așa, întrucât, dintre miile de pretendenți, doar unul, cel mai viteaz va fi ales acolo, în înaltul cerului, pentru o îmbrățișare de câteva secunde plătind cu prețul vieții sale.

Întoarsă de la cununie, Tânăra doamnă, deține în pântecul său fermentul puterii; primul act în calitate de stăpână este securizarea tronului prin uciderea fulgerătoare a celorlalte pretendente la tron, nimeni altele decât surorile sale aflate în fașă.

Are dreptul acesta regal de prim născut!

La puțin timp de la măreața nuntă, în cetate are loc al doilea măcel dictat, de data aceasta, din rațiuni economice. Florile, se grăbesc și ele să își încheie propria nuntă, iar oferta de pâine (olen) și dulceață, este tot mai mică și atunci se produce rationalizarea: rămân doar cei care muncesc. Se proclamă măcelul trântorilor: cei plecați la zbor nu mai au acces la urdiniș, iar cei din interior nu mai au ticket de masă, și înfometăți, sunt scoși cu forță afară, unde răcoarea nopții îi ucide pe cei mai mulți. Restructurările continuă: în creșa comunității se reduce zi de zi numărul de paturi, întrucât asprimea vremii ce va veni, nu îngăduie nici flori și nici prunci. Toate suratele își pregătesc ținuta de iarnă, consumând din proviziile adunate toată vara, asigurându-și rezerva de energie (țesutul adipos) care să le permită travresarea iernii și creșterea în anul viitor a generațiilor de culegătoare pentru marele cules.

Destinul lor este tragic, sunt născute cu un mesaj foarte clar: să îndure gheara pustiului alb fără bucuria florilor, și, mai mult, pe umeri, cu povara creșterii generațiilor viitoare. Odată cu prima brumă, activitatea la urdiniș s-a încheiat și tot poporul intră la iernat, într-o ordine perfectă, formând în mijlocul locuinței, ghemul de iernare, asemenea unei sfere care are pierderea minimă de căldură. De acum vor fi foarte scumpe la vedere, vor comunica linia bunăstării printr-un ușor foșnet, asemenea frunzelor uscate, abia perceptibil, iar durerea printr-un plânset zbuciumat. Până la întâlnirea din primăvară, pastori lor vor visa numai salcâmi înfloriți. (Va urma)

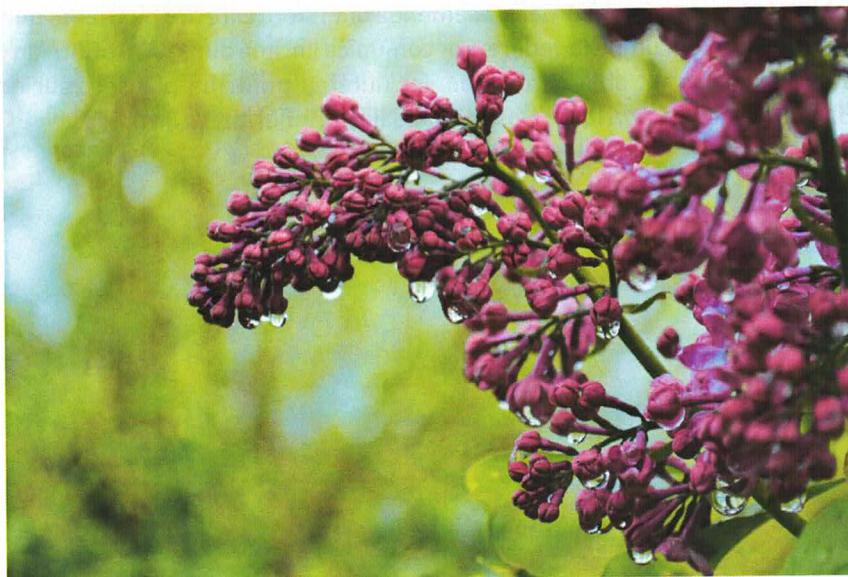

Scrisoare din sat

Nicolae Drăghici

*Va fi în curând, prietene,
iarna tuturor fenomenelor:
miei adormiți de noi, seara,
se vor trezi dimineața lupi îngroziți;
peste satul acesta,
care ne logodise perpetuu,
va ninge cu păsări moarte
în aerul și el fumegând;
în câmp mălura va cotropi, dansând,
grâul nostru - lacrimă,
sub privirile neputincioase-ale tatei;
istovindu-și povestea, calul meu năzdrăvan
se va întoarce mai întâi la sinele lui răpciușos,
apoi va migra, resemnat, în bronzul statuilor;
iarba răsfățată de talpa iubitei
nu va mai voi să fie verde
și va încărunți brusc, sub privirile noastre.*

*Toate vor scăpăta,
daregală cu sine va rămâne mereu
fata aceea – iederă
din nopțile adolescenței noastre
somnambule și incandescente.*

Amintiri mai vechi și mai noi (III)

Prof. univ. dr. Mihai Vărzaru

Dacă încerc să fac o comparație între viața satului de acum și cea din trecut, nu găsesc prea multe motive de bucurie pentru ceea ce se întâmplă în prezent. În joc pot intra vîrstă, care în cazul meu ar favoriza trecutul, pesimismul și spiritul critic mai accentuat, care mă caracterizează, dar și perioada relativ scurtă pentru o schimbare socială de substanță a ruralului românesc. Cu siguranță, mai sunt și alte cauze, pe care nu le intuiesc deocamdată, dar care pot fi la fel de importante.

Am prins destul de puțin din lumea anilor cincizeci, o lume care era traumatizată de un război nemilos, ce lăsase urme în fiecare familie osiceană, și de perioade destul de mari de secetă. Principala comoară și principala grija a bunicilor și a părinților noștri mai tineri era pământul, care, deși împrăștiat între Dealul Bobului, Tomeni, Olt, Dumitrianu, pentru a nu aminti decât cele mai îndepărtate locuri, era lucrat în totalitate și în mod exemplar.

Mulți copii îi însoțeau de primăvara până toamna pe părinții lor la semănat, prășit, săpat secerat, treierat, la culesul și depănușarea porumbului, iar plecarea se făcea de multe ori de la orele cinci sau șase dimineața. Iar acolo, după vîrstă, ajutau la muncile câmpului. Unul din personajele inedite ale câmpului era pândarul, care primea toamna, la o răscrucă de drumuri, mai multe tărne de porumb din partea țăranilor, după suprafața cultivată de fiecare.

Spre sfârșitul acestor ani au început să circule tot mai mult zvonurile despre colectivizarea după modelul rusesc, de care se ferea toată lumea. Avea și de ce, pentru că pierdea animalele și utilajele de muncă, iar înainte de toate, pământul pe care îl prețuia cel mai mult. Cu toate încurajările pe care țăranii noștri și le făceau, colectivul a sosit și la noi, mai întâi sub forma unei scurte „întovărășiri”, apoi, din 1962, în plenitudinea sa.

Rețin câte ceva și despre portul de atunci al osicenilor. Bunicii noștri, pe atunci cu vîrste între 60-70 de ani, obișnuiau să poarte vara cămași lungi și pantaloni (izmene) din pânză albă țesută în casă, prinse la mijloc cu un brâu sau chimir, pălărie de paie sau din neagră, rareori pantaloni din doc sau de „ață”. Bunicile aveau și ele o fustă neagră și o cămașă albă, de cele mai multe ori cu motive populare. Iarna, hainele de dimie, puloverele de lână, căciulile de miel și bocancii erau cele mai utilizate. Am rămas tot timpul cu imaginea simplității acestui port popular, dar și a modestiei, a curățeniei și a nobleței cu care el era purtat de către țăranul osicean.

Am avut prilejul să aflu și părerile lor despre ceea ce trăiau, și toți erau de acord că românilor nu li se potrivește colectivul în varianta sa socialistă. Mai toți erau dezamăgiți de timpurile în care trebuiau să-i părăsească pe cei dragi, casele și locurile lor. Cât de mult urau osicenii proprietatea comună s-a obștevat în 1990, când entuziasmul lor de a-și prelua pământul era molipsitor, în ciuda dificultăților de a-l prelucra și a valorifica rezultatele muncii proprii. Este emblematic, după mine, cazul de-acum bâtrânului Polizu, care a dezgropat un tractor cu șenile, ferit în taină de colectiv pentru a-l utiliza în timpuri mai bune.

Dar care au fost noutățile pe care noua „orânduire” le-a adus satului și societății românești?

La început lumea s-a obișnuit mai greu cu munca în comun, care nu mai avea pauza binevenită pământurilor individuale, iar „etica” socialistă a început încetul cu încetul să-și facă loc și să producă efecte. Este interesant, în acest sens, un experiment pe care un profesor de

economie de la un colegiu din Suedia l-a făcut cu o grupă de studenți, care a insistat că socialismul este funcțional și că nimeni nu ar trebui să fie sărac și nimeni bogat, ci toată lumea egală.

Profesorul le-a spus că va vor face împreună un experiment asupra socialismului, acordând tuturor media notelor individuale, astfel încât niciunul nu va pica, și niciunul nu va primi nota 10. Dupa primul test, notele au fost adunate și împărțite la numărul de studenți, toți primind nota 8. Studenții care au studiat intens au fost supărați, dar cei care au învățat mai puțin au fost bucuroși peste masură.

Cum cel de-al doilea test se apropia, studenții care studiaseră puțin au învățat și mai puțin, iar cei care studiaseră mai intens și-au spus ca și ei vor o "pomană", așa încât și ei au studiat mai puțin. Media celui de-al doilea test a fost 6. Nimeni nu mai era fericit. La al treilea test, media notelor a fost 4, deoarece au apărut certurile, acuzațiile, ura și nimeni nu a vrut să învețe pentru beneficiul altuia. Astfel, toți studenții au picat.

Profesorul le-a spus că și socialismul va pica în final, deoarece, atunci când recompensa este mare, efortul pentru a avea succes este, de asemenea, mare. Dar cand statul nu mai acorda acea recompensa, nimeni nu va încerca sau va dori să mai aibă succes.

Învățătura unui astfel de experiment reprezintă mecanismul decăderii socialismului și al oricării acțiuni asemănătoare acestuia. Nu se poate legifera ca săracul sa fie liber, iar bogatul în afara libertății. Ceea ce primește o persoană, fără a fi muncit pentru aceasta, trebuie produs de cineva, care, la rândul ei, nu va primi nimic sau va primi prea puțin pentru ceea ce a muncit. Statul nu poate da cuiva ceva, fără să fi luat mai înainte de la altcineva. Când jumata din populație vede că poate să nu muncească, pentru că cealaltă jumata va avea grija de ea și când jumatarea care a muncit realizează că nu are sens să mai muncească, pentru că alții sunt beneficiarii muncii lor, atunci acesta este sfârșitul oricarei națiuni. Nu poti multiplifica bogația prin împărțirea ei.

Nu se pot nega și anumite realizări, care au apărut în timp, dar care au accentuat și mai mult atmosfera duplicitării și delăsătoare din viața satului. Industrializarea forțată a pus accentul pe ramuri energofage și a transformat țara noastră în „fierarul Europei”.

Școala s-a dezvoltat odată cu apariția liceului, în 1966, dar a început treptat-treptat să-și scadă exigențele, odată cu hotărârea politică de a prelungi învățământul obligatoriu până la 12 clase. În 1959, când am început școala, am avut repetenții în clasă, iar apoi în majoritatea anilor de școală. Acum competiția devinea inexistentă. Anii 1980 au declanșat un proces de cădere a învățământului, ale cărui efecte se manifestă și astăzi.

Relativa emancipare a oamenilor a avut loc prin mobilizarea lor către orașele din jur, pentru a munci în întreprinderi nou-înființate, fără o calificare adecvată, fără tradiție și fără o concepție clară a ceea ce înseamnă calitatea. Lipsa unei competiții în ocuparea locurilor de muncă și aşa-zisa „echitate socialistă” practicată în salarizare au determinat aplatisarea rezultatelor și delăsarea tuturor. Produsele industriale erau tot mai învecosite, fără nicio urmă de frumos în ele, și nu erau dorite nici de românii care le realizau, și cu atât de mult de străini. Tot ceea ce se producea, în afară de produsele agricole, era numai de uz intern. Ca să nu mai vorbim de rezultatele statistice existente doar pe hîrtie. La export erau oferite, în majoritatea cazurilor, doar produse agricole. Încet-încet socialismul își pregătea propriul sfârșit.

Impresia mea este că învățământul anilor 1960-1970 a trăit din inertia celui vechi, a cadrelor care terminaseră școala în anii 1940-1950, chiar 1960. Destul de mulți copii învățau foarte bine, pentru a depăși condițiile familiale, iar competiția era mai prezentă ca oricând.

Se părea că revoluția din 1989 va reprezenta semnalul unei reveniri a vieții sociale și economice a satului și a tot ceea ce înseamnă România. Entuziasmul anilor 1990 a fost pierdut destul de repede, datorită puternicelor reflexe pe care socialismul le-a ascuns în firea unei mari părți a românilor, și mai ales în rândul clasei politice, care nu a fost și nu este capabilă să ofere o

O familie de osiceni la bâlcii din 6 august 1927

viziune asupra devenirii noastre. Iar fără orizont nu poți decât să rătăcești...

Așa se explică faptul că multe din cele ce ni se întâmplă în prezent reprezintă consecința rărăcirii noastre, dar și a unui fenomen asemănător prin care trec înseși țările cele mai dezvoltate, odată cu apariția internetului și a aplicațiilor sale. Fenomen extraordinar prin prisma rezultatelor pe care le are și le va avea asupra viații sociale și economice, internetul poate înlocui o mare parte a muncii, dar nu în totalitate. Trebuie să mai are și să mai semene cineva, trebuie să mai facă curățenie cineva, trebuie să mai învețe cineva... Deși aproape tineretul în spațiul virtual, el nu poate înlocui în totalitate efectele unor întâlniri și activități clasice și poate înstrăina pe cei care apelează prea mult la el.

În ceea ce privește școala, sunt mulți cei care contestă structura, activitatea și rezultatele sale de după 1990. Fenomenul de inerție generat de obligativitatea celor 12 clase nu a încetat nici în prezent, fiind accentuat de experimente negative care pun învățământul românesc, altădată un exemplu în Europa, într-o postură și mai defavorabilă. Aceeași politică de dezvoltare fără orizont a învățământului românesc a determinat creșterea numărului de absolvenți de studii superioare fără calitate și fără susținere, deoarece economia țării este slabă și nu oferă decât rare posibilități de angajare. O soluție ar fi angajarea în Europa, dar pentru asta trebuie să înveți bine și să cunoști limba țării în care dorești să lucrezi.

Dar într-un ocean pot exista însă destul de multe insulițe. Ar fi bine ca Osica să fie una dintre ele, iar situația sa actuală are multe semne bune în acest sens. Nu cunosc în amănunt situația școlii osicene, dar condițiile sale sunt de departe mai bune decât în multe alte locații similare din orașe mari ale României. Dezvoltarea liceului, rezultatele pe care acesta le-a obținut la un examen de bacalaureat care începe să semene cu ceea ce era acum 30-40 de ani, activitățile sale culturale sunt semnale ale unui reviriment mult așteptat, care trebuie susținut în continuare. La fel stau lucrurile și în ceea ce privește modernizarea și reabilitarea spațiilor și instituțiilor comunei, ceea ce arată că aici există interes și preocupare pentru a îmbunătăți viața osicenilor.

Suveranele României, modele de abnegație pentru poporul român

Sorina Iacob

În cîstea zile de 10 Mai, ziua demnității naționale, a statalității, independenței și suveranității naționale, la Biblioteca județeană "Ion Minulescu" din Slatina, Liceul Teoretic "Ion Gh. Roșca" din Osica de Sus, a lansat vineri, 8 mai, ora 18,00, concursul de creație "Suveranele României, model de abnegație pentru poporul român" din cadrul proiectului educațional multidisciplinar "Să ne cunoaștem istoria".

Regina Elisabeta (Carmen Sylva)

(1843-1916)

Regina Maria
(1875-1938)

Regina mamă Elena
(1896-1982)

M.S. Regina Ana a României

A.S.R Principesa Moștenitoare
Margareta

Proiectul se adreseză elevilor din unitățile de învățămînt, primar clasele I- IV, gimnazial clasele V- VIII și liceal clasele IX-XII. Concursul se adreseză elevilor și cadrelor didactice, care doresc să aprofundeze importanța cunoașterii trecutului și a adevăratelor valori de cultură și spiritualitate ale poporului român.

Cadrele didactice coordonatoare sunt de diferite specialități, încurajînd elevii să analizeze faptele și destinele suveranelor din perspectivă istorică, geografică, religioasă, culturală, socială, artistică.

În speranță că ni se vor alătura cât mai mulți elevi și profesori, toate detaliile sunt poste pe site-ul www.liceulosica.ro.

NEUITARE ...

Sorina Iacob

În memoria domnilor profesori Marin Militaru și Ilie Pițigoi

Știm cu toții sau am simțit fiecare în rostul său, că despărțirea nu e veșnică uitare, dar uitarea reprezintă veșnică despărțire. Tocmai de aceea ne propunem să nu uităm și să purtăm în suflet și în gând, pe oamenii buni, pe domnii profesori Marin Militaru și Ilie Pițigoi.

Pe domnul profesor Militaru l-am cunoscut la începutul anilor '90. Eu, elevă debutantă în ciclul gimnazial, iar Domnia sa directorul Liceului Teoretic Osica de Sus, când, într-o zi de septembrie, mergând la librăria din sat să-mi cumpăr manuale, cu uimire am constatat că „doamna de la librărie” nu-mi putea da manualele, deoarece nu apăreau pe tabelul trimis de școală, cum se proceda pe acea vreme.

Am mers la școală spre a încerca să găsesc un răspuns. Acolo m-a întâmpinat directorul, nimeni altul decât domnul profesor Militaru.

Am avut primul dialog. Cu multă răbdare m-a ascultat și apoi cu cu o voce caldă și blândă mi-a spus că mă va însobi la librărie și că este convins că problema se va rezolva. și aşa s-a și întâmplat. Cu ochii arzând de bucurie și cu mâinile tremurând de emoții, am plecat spre casă cu prețioasele cărți în brațe.

Nutream un sentiment de respect amestecat cu emoție atunci când, peste câteva zile, intră în sala de clasă domnul Militaru, dar nu în calitate de director, ci de profesor de istorie. și, după puține cuvinte, am simțit că adaugă suflet vorbelor sale încercând să ne cultive încrederea în noi, cei mai mici elevi de gimnaziu.

Cuvintele profesorului Marin Militaru te țintuiau în neștiință ta, îți luminau neînțelegerea, te chemau să urmezi un alt drum, printre imperiile mileniilor, într-o magică lume a faptelor și gândurilor istoriei. Rostite de la catedră, dar și din fața tablei, cuvintele profesorului Militaru erau însobițe de formidabila lui privire, atât de pătrunzătoare, dar și incredibil de calmă.

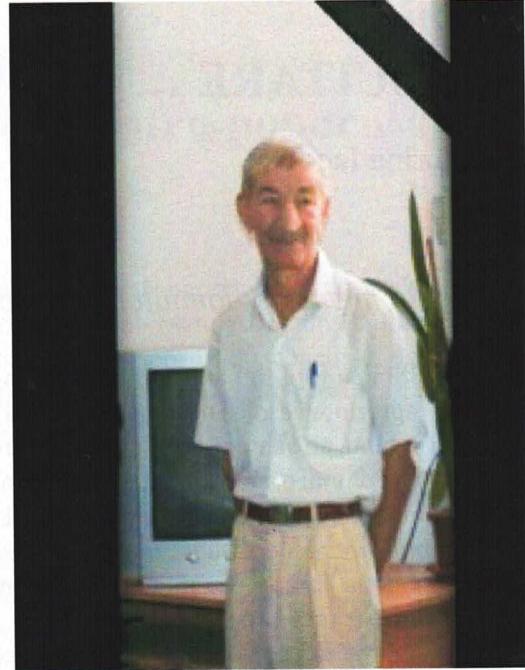
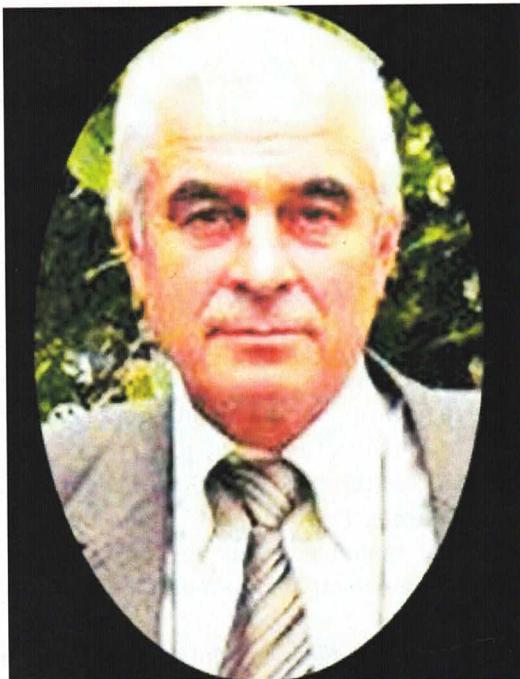
Timpul a trecut și eu am plecat să urmez cursurile Liceului Pedagogic din Slatina.

Ulterior, când am revenit la Liceul Teoretic Osica de Sus, ca învățătoare, am regăsit același om cald, cu aceleași sfaturi înțelepte și care nu pierdea nicio ocazie să spună „Ce mândrie mai mare poate fi pentru un profesor decât să-și vadă foștii elevi că, nu doar i-au urmat exemplul în carieră, dar i-au devenit chiar colegi!”

Îl voi purta mereu respect pentru implicarea necondiționată în activitățile școlii și pentru sprijinul pe care am știut că pot conta oricând. Îl voi avea în amintire ca un devotat profesor de istorie.

De prea multe ori uităm să spunem celor care înseamnă ceva în existența noastră, cât îi apreciem.

O spun acum, cu sufletul deschis, că îmi doresc să le fi spus astă domnului profesor Militaru și domnului profesor Pițigoi pe care l-am cunoscut la început indirect, ca fiind soțul doamnei Pițigoi, profesoara mea de limba română și mai târziu, coleg de cancelarie.

Nimeni dintre cei care l-au cunoscut, ca și dintre cei ce i-au fost aproape în felurile cele mai bune ale vieții, nu poate crede că profesorul Ilie Pițigoi a plecat dintre noi în alta parte decât într-o sală mai mare de curs.

Pentru că, pentru noi toți cei care l-am cunoscut, fragila ființă pământească a domnului profesor Ilie Pițigoi s-a identificat în memoria noastră afectivă cu imaginea cărții ținute ore în sir în mâini și cu chipul concentrat al profesorului urmărit de zeci de ochi în timp ce notau cu priceperea începătorilor, în caiete, cu mâini timide de elevi.

Au fost, înainte de toate, pentru mine și pentru toți cei care i-am cunoscut, Profesori, Dascăli prin excelență.

Marin Militaru și Ilie Pițigoi au fost profesori peste 35 de ani în Osica de Sus, iubindu-și necondiționat elevii și comuna de adopție. Cele două imagini, cea a profesorului Militaru și cea a profesorului Pițigoi vor rămâne vîîîn mintea noastră.

Vorbele mele cu acest trist prilej sunt convins că i-ar fi supărat pe cei doi profesori. Poate nu dintr-un alt motiv decât pentru că sunt, deja, prea multe. Prea multe pentru că le plăceau domniilor lor să asculte rostite despre propriile persoane.

Domnilor profesori, știm că ne-ați părăsit ca să vă duceți să citiți ultima carte, din cea mai mare bibliotecă!

Corul Symbol, un simbol

Cristina Botez

În ambianta elegantă a Ateneului Român, în a treia zi de Paști, pe scena Filarmonicii "George Enescu" din București a avut loc Concertul Pascal al corului Symbol.

În sală s-au aflat mulți melomani, aproiați ai coriștilor, tineri care doreau să încheie frumos sărbătorile de Paști, muzicologi, compozitori, profesori la Conservator și, printre ei, o mică delegație din Osica de Sus, localitatea de obârșie a maestrului dirijor Jean Lupu, delegație cu care la finalul concertului, acesta a înndeplinit ritualul ciocnitului ouălor roșii de Paști și a făcut fotografii.

Înființat în 1990 de Jean Lupu, teolog, pedagog, compozitor și dirijor, corul de copii și tineret Symbol a parcurs pe rând toate treptele măiestriei corale cu un repertoriu divers, dificil, piese corale de muzică clasică scrise de compozitori români sau străini, prelucrări de folclor românesc. Dar mai presus de orice, repertoriul de muzică religioasă bizantină, creațiile corale bisericesti pe care le-a abordat l-au consfințit drept Cor al Patriarhiei Române.

Îmi amintesc prima impresie pe care mi-a lăsat-o corul la Slatina, în sala de concert a Colegiului Național Vocational "N. Titulescu" (amfiteatrul despre care aveam să aflu ulterior că a fost construit și prin strădania maestrului, la vremea respectivă director al liceului) la concursul coral național "Florile Dalbe" desfășurat în preajma Crăciunului 1991. Un sunet divin! Impresia devinea și mai puternică atunci când pe scenă apărea și un "îngeraș", o fetiță suavă, cu aripioarele de tul fremătând, fiica maestrului, o copilă înzestrată cu, lucru rar, auz absolut!

Peste ani, am reîntâlnit corul pe treptele Muzeului de Istorie și Artă al Slatinei într-un recital impresionant. Părintele profesor Jean Lupu, om cu știință spectacolului, cu harul de-a prezenta momentele, piesele, soliștii cu atâtă căldură și talent, încât lumea mai puțin familiarizată cu repertoriul ales să poată aprecia adecvat momentul muzical, a vrăjit pur și simplu, auditoriul.

Dincolo de virtuozitatea impresionantă a interpretării – coriștii au vârste cuprinse între 11 și 35 de ani - Jean Lupu are neprețuitul dar de-a comunica cu spectatorii, de-a crea o atmosferă familiară și familială ce constituie particularitatea și singularitatea concertelor pe care le susține. Căci corul Symbol este o mare familie, în care legăturile de rudenie sunt partiturile muzicale, efortul profesionist al multelor ore de repetiții, iubirea pentru muzică și credința în Dumnezeu.

La implementarea a 70 de ani de viață și a 50 de ani de activitate dirijorală, Filarmonica "G. Enescu" i-a organizat părintelui profesor la Ateneul Român un concert aniversar, prilej cu care i s-au conferit Diploma de Excelență din partea Ministerului Culturii și Cultelor și din partea Asociației Naționale Corale din România. Acești distincții li s-au adăugat apoi titlul de Cetățean de Onoare al județului Olt și Ordinul Patriarhiei Române cu Crucea Patriarhală "Sfinții Împărați Constantin și Elena". Binemeritate onoruri: corul de copii și tineret «Symbol» a cântat pe scenele Sălii Palatului, Radiodifuziunii Române, Ateneului Român, Operei Naționale, Palatului patriarhal, Universității Naționale de Muzică, Palatului Parlamentului, Palatului Cotroceni, Băncii Comerciale Române, Uniunii Compozitorilor, în universități, școli și muzee, precum și în numeroase catedrale și biserici din capitală și din țară. A participat la concursuri și festivaluri internaționale, obținând premii la Karditsa (Grecia), Cantonigros (Spania), Chișinău, Noyon (Franța) și Bydgoszcz (Polonia). A susținut turnee în Grecia, Franța, Republica Moldova, Elveția, Ungaria, Rusia, Germania, Belgia, Norvegia, Lituania și Bulgaria.

Dar nici un concert nu a răsunat poate mai impresionant ca răspunsurile la liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur oficiată de un sobor de preoți, la care am asistat alături de obște, în biserică Sf. Gheorghe din Osica de Sus, cu prilejul slujbei din 19 mai, anul trecut. Puritatea timbrului vocilor, vibrația sufletească, dăruirea cu care "symbolistele" au susținut momentele liturgice ne-au făcut pe toți cei prezenti, să avem impresia unui cor de heruvimi coborât sub cupola bisericii să ne întărească mai lăptăușnic, ca oricând, credința: „Hristos a Înviat!”

Maestrul Jean Lupu în biserică Sfântul Gheorghe din Osica de Sus

Fascinația Spaniei

Ana Claudia Pîrvu

Spiritul unei țări se descoperă uneori în cele mai modeste detalii ori în cele mai sofisticate metafore. Spiritul Spaniei începe cu primele manifestări misterioase ale artei din Altamira și continuă cu Gaudi, Picasso, Dalí, Tàpies, străbătând epoci de frământări istorice și sociale, de fior exotic maur, de decadență și renaștere, de reinventare și genialitate.

Aventura în Spania începe cu o pereche de bocanci și un rucsac în spate și se termină într-un cartier gotic în care se sting în noapte ultimele zvâcniri ale unui flamenco dezlănțuit și plin de pasiune.

Spania e generoasă. Ea împarte cu dănicie călătorului însetat de frumosurgerea usoară a liniilor lui Gaudi, formele organice împietrite genial în Sagrada Familia și în desenul abstract din ciobul de ceramică al unui puzzle uriaș.

Piața Spaniei din Sevilla

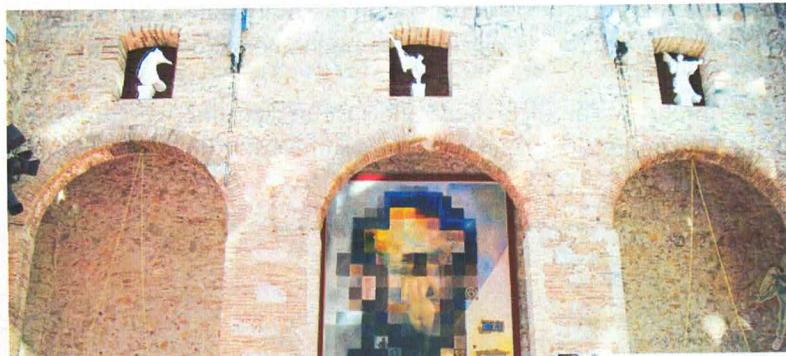

Spania se învăluie în mister pentru a se dezvăluui mai apoi în extravaganța lui Salvador Dalí, acest "țesător de visuri freudiene și nevroze". Nu poți să nu rămai extaziat, contrariat, confuz și încărcat de simboluri ca un ciorchine de strugure de delirul culinar al acestui pictor pentru care obiectele se încarcă de simboluri sexuale și pentru care metafizica timpului se mănâncă și mănâncă.

Spania a inventat tapas și jamon iberico la un pahar de vin de Rioja sau Sangria și o bârfă picantă la umbra unui portocal în floare. Este ca o catedrală uriașă în care se împletește toate stilurile: gotic, baroc, isabelin, neoclasic, dar și loc de popas pentru Romanticii secolului XIX.

Spiritul Spaniei este un torrent sau o împletitură maură într-o Alhambra a o mie și una de nopți, este o fortăreață ce scrutează semeață albastrul Mediteranei.

Departe de a avea pretenția de a fi un globe trekker, Spania mi-a ramas în minte și în suflet cu un parc de magnolii înflorite și cu străduțele înguste împodobite cu mușcate roșii, trecând halucinant de la clasic la art deco pe drumul pe care, odinioară, Don Quijote își urma înflăcărat destinul în istorie.

Muzeul Dalí

**Grădinile Alcazar
de los Reyes Cristianos**

Rădăcinile nu se văd dar fără ele nimic nu poate ființa